

BOEM@

LIVE LITERATURE - ISSN: 2066-0154

mai 2012 (Anul IV) Nr. 5 (39)



BOEMA

Live Literature

Mai 2012 (Anul IV) Nr. 5 (39) - 36 pagini

ISSN 2066-0154

Apare sub egida ASPRA

Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice

Editor: S.C. InfoRapArt Galați - Editura InfoRapArt

5 / 2012

COLEGIUL DE REDACȚIE

Director: Petre Rău
Redactor-șef online: Mihail Gălățanu
Redactor șef adjunct: Victor Cilincă
Secretar de redacție: Antoaneta Dobreanu
Redactori: Paul Sân-Petru, Saint-Simon Ajarescu, Constantin Oancă, Dimitrie Lupu, A. G. Secară, Patricia Lidia, Cristina Roșu, Cristina Dobreanu
Grafică: Elena-Liliana Fluture
Tehnoredactare: Daniela Neculai
Colaboratori: Maria Timuc (București), Luca Cipolla (Italia), Adalbert Gyuris (Germania), Melania Cuc (Bistrița), Tănase Carașca (Tulcea)

Revista literară BOEMA o puteți citi și pe site-ul

www.boema.inforapart.ro

actualizat permanent de: InfoRapArt

Email: boema@inforapart.ro,
petrerau@yahoo.com

Telefon: **0726 337376, 0336 800313**

ADRESA REDACȚIEI: Str. Al. I. Cuza, Nr. 45bis,
Bloc Cristal, Sc. 2, Et. 3, Ap. 4, Galați, 800010

Abonamente: boema@inforapart.ro, tel: 0726 337376

În numele libertății absolute de exprimare, autorii răspund în mod direct de conținutul materialelor publicate.

Literatură și Artă

DIN CUPRINS

Poezie: Aurel M. Buricea (p.5), Luca Cipolla (p.7), Ruxandra Anton (p.10), Marin Moscu (p.22), Andreea Codiță (p.26), Alexandru Boghiu (p.28), Mihai Horga (p.30), Cătălin Varga (p.31), Mircea-Marcel Petcu (p.32), Ștefan Radu Mușat (p.33)

Proză: Aurica Istrate: U.P.U. (p.12), Maria Tirenescu: Pâinea (p.23), Suzana Suliman: Cealaltă vreme a vieții noastre (p.27), Adalbert Gyuris: Poarta (p.29), Camelia Constantin: Dezi-luzii (p.30)

Cronică de carte: Constantin Oancă: Lumea cealaltă se vede din lumea asta (p.3), Constantin Staicu: Liniștea lumii sau căutarea cerului la Adrian Botez (p.13), Tănase Dănăilă: Constantin Oancă – un scriitor care adună depărtările în carte (p.19)

Note de lectură: Cici Maria Drăgan: Puzzle - note de lectură (p.15), Ion Tutunea-Hercinicul: Duhul bălții - o carte scrisă de Gheorghe Petre (p.16)

Eseu: Tudor Petcu: Eckhart Tolle sau despre puterea de a fi prezent (p.18)

Interviu: Gabriel Dragnea: "Elenei Ceaușescu i-am scris o dedicație în bătaie de joc", interviu cu romancierul Nicolae Breban (p.8)

Diaspora: Ortansa Tudor: Adrian Erbiceanu – Printre silabe (p.21)

Umor: Corina Petrescu: Epigrame (p.17), Tănase Carașca: Felia lui Murphy / Dilema metisului / Paradox (p.20)

Eveniment: Redacția: Revista Boem@ - trei ani de la apariție (p.6)

Anunțuri: Redacția: Concurs literar: Premiul vagabondajului 2012 – "Note despre România" (p.29)

Cărți: Redacția: Cărți sosite la redacție (p.35)

Grafică:

Coperta I: Vladimir Kush - *Brotos oceanicos*

Coperta a IV-a: Claude Monet - *Camille in the Garden at Argentineuil*

Interior: Dragoș-Radu Popescu, Victor Cilincă

www.boema.inforapart.ro



Constantin OANĂ

Lumea cealaltă se vede din lumea asta

Azi am făcut cu adevărat cunoștință cu poetul Tudor Gheorghe Calotescu, pentru că abia acum am trecut prin emoția lui de-o clipă turnată în poemele universale ce alcătuiesc recentul său volum **Într-o lume oglindă**. Am sentimentul că sunt pe poziție, că nu greșesc vorbind la superlativ despre el. E suficient să-i citești câteva poezii precum: *Concasăm vise*, *De-a v-ați ascunselea*, *Cad păsări*, *Întorc ceasul*, *Să ningă*, *Nu vreau*, *Axioma iubirii*, *Iluzia libertății ține cât o prăbușire*, *În viața asta jocurile sunt făcute*, *Te zidesc*, *Nu mai pictez*, *La supermarket*, *Lumea se comprimă*, *La amanet*, *Sunt o poveste*, *Doamne*, *Mamă* (și numărul lor poate continua) pentru a-ți da seama că acest poet nu e unul obișnuit, făcut, ci unul născut.

Se vede că nimic nu e căutat, poezia îi iese în întâmpinare din fiecare lucru, iar rolul lui este doar de-a o scrie. Asupra lui se dă un adevărat asalt căruia uneori nici nu-i poate face față, singur o sugerează în poezia *Doamne*: „*nu-mi da iubire / nu cred că mai știu / ce să fac cu ea / abuzez de nebun / sufoc lumea / păcătuiesc ca un măr / ce se dăruie-nflorit / pe o mângâiere de vânt / mă îngrop rădăcină / visez lumină / îmi despletesc frunzele / mă îmbrac cu omăt / și-ți promit primăvară / mugurul meu // Doamne / cât de mult te iubesc*”. Cu cât mai multă iubire, pe atât mai multă poezie. E ca și când nu poezia ar fi a lui, ci invers. Se confirmă în felul acesta adevărul potrivit căruia noi suntem înconjurați numai de lucruri “bune foarte”, dar pentru a le vedea trebuie să ni se deschidă ceilalți ochi.

Din cele mai umile cuvinte scoate esențe întocmai ca alchimiștii, esențe ce sporesc lumea „lucrurilor care nu se văd”. El e străin în lumea asta ori lumea-i străină în el? Spun așa pentru a-i spori lui întrebările, ca și când cele de până acum nu i-ar fi suficiente. Zice el în *Iluzia libertății ține cât o prăbușire*: „*sunt plin de întrebări / dezamăgit de răspunsuri*” Sper ca răspunsul meu să nu-l dezamăgească / poetul trăiește într-o lume străină.

La Tudor Gheorghe Calotescu rădăcinile, zborul, visul, iubirea, ninsoarea și omul de zăpadă, dorul, zâmbetul, primăvara, timpul și clipa, albastrul etc. sunt categorii-metaforă ce mărturisesc despre permanenta lui căutare și apropiere de Dumnezeu, dar în stilul apostolului Toma, care nu crede până nu vede. De aici sfâșierile lui între îndoială și certitudine, întrebări și răspunsuri, între fascinația cunoașterii și înțelegerea smerită în fața neputințelor. De aici uneori



prea multul curaj de a-L provoca pe Dumnezeu, cum o făcea și Tudor Arghezi, în poezii precum *Totul era hotărât* sau *În viața asta jocurile sunt făcute*.

Să urmărim mai îndeaproape aceste motive, iubirea fiind primul dintre ele. În poezia *Doamne*, cum mai spuneam, poetul se simte condamnat la iubire „*nu-mi mai da iubire / nu cred că mai știu ce să fac cu ea*”. Nu știe, dar de aici au ieșit aceste poeme. Autorul lor este atât de sensibil și curat încât îndrăznesc să spun că această stare este superioară unei credințe de rând - evlavie de formă. Nelinuștea îl urmărește și aici, poetul nezezitând s-o exprime în finalul poemului *Totul era hotărât*: „*eu voi continua să-mi hrănesc spiritul cu iubire / și trupul cu păcate*”. Dar până când? Până la întâlnirea cu desăvârșirea, iar iubirea de Dumnezeu este singura desăvârșire pe măsura noastră. De aici vin rădăcinile și zborul în poezia lui Tudor Gheorghe Calotescu. Chiar dacă și copacul are rădăcini la modul concret, el „*duce cerului seva pământului*”, o altă formă de zbor. Toate lucrurile unesc aici pământul cu cerul. Ce să mai vorbim despre om?! Nichita Stănescu zice: „*Oamenii sunt păsări nemaîntâlnite / cu aripi crescute înăuntru / care bat un aer mai curat / care e gândul*”. Cum copacul renaște din rădăcinile sale, la fel e și cu omul, până nu moare omul vechi din noi, nu poate să se nască cel nou, moartea fiind doar o etapă fără de care viața n-ar putea continua. Rădăcinile omului nu sunt în pământul acesta, ci în acela transfigurat din ultima carte a Bibliei (poezia *Eu nu știu să mor*). La urma urmei la ce sunt bune cunoștințele despre rădăcini fără știința de-a dăruie? (poezia *Nu vreau*). „*Un măr / ce se dăruie înflorit / pe o mângâiere de vânt*” (poezia *Doamne*) este poetul care ajunge prin rădăcini la lumină, prin moarte la viață. O altă corelare între lumea aceasta și cealaltă este sugerată și în *Visător*: „*când zborul nu e de-ajuns / împachetez aripile / și reînvăț mersul*”, zborul apărând ca un frate geamăn al mersului, cum eternitatea n-ar putea exista fără viața aceasta.

Visul, un alt motiv ce ne conduce dincolo. Visul în poezia *Concasăm vise* nu-și are locul în lumea de azi, ci în cea eternă, dinlăuntru. Lumea excesiv de reală este un concasor „*unde facem praf de uitare / din orice vis*”.

(continuare în pag. 4)

Să revenim la *iubire* - aceea care mișcă sori și stele, cum spune Dante Alighieri, calea regală a mântuirii, conform Sfintelor Scripturi - este la loc de cinste în creația poetică a prietenului nostru. În poezia *iubire* poetul face responsabil acest sentiment de toate întâmplările vieții. Mai întâi este o furtună, și de aici consecințele: desfrunzește, luminează, sfâșie, oferă zborul. În *Sună a vis dar e iubire* vine mai întâi „starea de floare / ce-și cheamă fluturile” (zâmbetul), după care urmează dăruirea ca expresie a iubirii adevărate. În *iubire* rămâne ultima speranță, ultima licărire de viață: „te duc *iubire* / poate reușesc să-mi cumpăr o pâine”. Unde? *La amanet*.

Dorul care întrece memoria ne ține legați nu atât de trecut, cât de viitor. În finalul poemului *Uneori ai de ales*, *dorul* apare ca o mulțime de stele, ca apoi în *Te zidesc* să asistăm la zborul Meșterului Manole către adâncul durerii din el, în ciuda faptului că pământul îl roagă să-i fie rădăcină, zbor în urma căruia se alege cu destinul stelelor.

Ninsoarea și *Omul de zăpadă* apar frecvent în acest volum ca nevoie de purificare a maculatului. Fulgii și bulgării de zăpadă sunt stele căzute pe pământ, iar omul - tot de zăpadă - există cu condiția de a nu ajunge decât în primăvara altui pământ. Un îndemn la renaștere, la ieșirea din lume (comandamente biblice), căci despre ce altă lume poate fi vorba în sintagma *sfârșitul lumii* dacă nu aceea din care suntem îndemnați cu insistență să ieșim? Problema nu e sfârșitul lumii, cât ieșirea din lume.

Zâmbetul prefațează *iubirea*. *Zâmbetul* în așteptarea iubirii este „ca o stare de floare / ce-și cheamă fluturile” (poezia *Sună a vis dar e iubire*).

Primăvara e prezentă și ea, dar nu aceea pe care n-o apucă omul de zăpadă, ci a „universului în care te iubesc” (*E primăvară*). De fapt lumea iubirii are un singur anotimp.

Timpul este „o șoaptă pe nisipul clepsidrei”, iar clipa „o bătaie de inimă între două iubiri”. Trecerea timpului se ascultă cu inima iubitei cum „oceanul se ascultă într-o scoică” (poezia *Descult*).

Și *albastrul* este un vis, iar visul acesta este drapelul pământului nostru, ori o stație pentru Voroneț. Iată cum în *Lumea se comprimă* poetul adoarme lăcrimând în cerul albastru de pe fundul oceanului: „încerc să-mi respir viața / dar nu mai am adânc / l-am înecat pe o plajă / o dată cu atlantida / îmi e din ce în ce mai strâmt / în tăcerea / dintre două guri de apă / și un vis albastru / cu delfini și stele / tot ce-mi amintesc e albul nesfârșit / o mână de femeie ce mă plânge / și acest sentiment ciudat / căruia îi spunem iubire / toate acestea / au gustul oceanului / ceva între lacrimă și nesfârșire”.

Să revenim la *clipă*. Bătăile inimii sunt „un fel de morse / bătut în neștire de un ciocârlan / în colivie” (*La amanet*). Anii ca anii, clipele contează să nu le pierdem.

Și *hazardul* este un element dintre cele mai reprezentative ale acestei lumi: „sunt pline străzile de morți vieți / ce locuiesc în coșciuge de beton / stau cu timpul la tâmplă / și joacă ruleta rusească”.

Câteva imagini rarissime. Iată cum apare sentimentul primăverii în *Sunetul vieții*. Florile sunt „subțirele

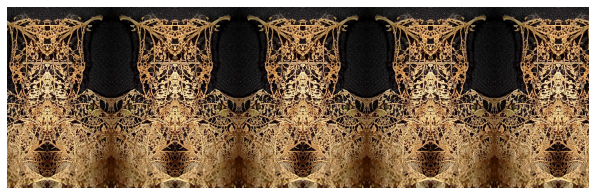
obraz al firii”. Că cine, la o adică, a aflat de unde le vin acestora culorile și miresmele?

Îmbrățișarea e ca un transplant (*O îmbrățișare*); *dimineți de ceară* (*Închid ochii*); *gânduri rostogolite spre vârf* (*Iluzia libertății ține cât o prăbușire*); *să ningă neted, imens* (*Să ningă*); *între două prăpăstii... / un loc unde iubirea / nu va fi vinovată / decât de absență* (*Într-o lume oglindă*); *țin minte că atunci când te iubesc / e întotdeauna lună plină / sau doar inima mea pictează cerul* (*Nu mai pictez*); *vise de plastic* (*La supermarket*); *dar nu mai am adânc / l-am înecat pe o plajă / o dată cu atlantida* (*Lumea se comprimă*); *îmi număr dorul stea cu stea* (*Uneori ai de ales*); *vinovat de adâncul cerului e albastrul oceanului* (*Vinovat*) etc.

În lumea cea mai de jos din *La supermarket*, *La amanet* ori *Concasăm vise* întâlnim poezia. Toate lucrurile de aici își arată poetului, cu ochii larg deschiși, goliciunea, ceea ce ar putea duce pe un neavizat la deznădejde, dar pe poet această panoramă a deșertăciunilor îl împinge delicat în brațele lui Dumnezeu. Aici stă adevărul din cuvintele *Toate lucrează înspre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu* și tot în acest sens trebuie înțeleasă și constatarea făcută de Creator, la finalul Genezei, cum că toate lucrurile sunt *bune foarte*. Toate cântă, toate vorbesc despre o altă realitate. Prin cuvânt poetul schimbă lumea, chiar fără s-o știe, după modelul Celui Prea Înalt.

Mă opresc în câteva cuvinte în fața poeziei *Te zidesc*, ce se încheie așa: „tu fântână / eu stele / tu / Ana / eu / Dor”. Se subînțelege aluzia la balada Meșterului Manole. Eroul acestei balade n-a murit, căci a zburat spre stele, iar Tudor Gheorghe Calotescu se simte locuit de spiritul legendarului personaj. „Și tu te supui cărămidă / în mâinile mele aspre / de căutare / de nesfârșit / te amestec cu nemărginirea”, se adresează poetul Anei lui, care este una cu cărămida aceea de forma inimii din mâinile-i aspre. Și după această zidire-rugăciune poetul zboară spre două zări: „adâncul durerii din mine” și „înaltul iubirii din tine”.

În *Într-o lume oglindă* ni se sugerează ideea că în lumea asta pot fi citite tainele Împărăției viitoare, iar poezia, în peregrinările ei, s-a oprit pentru o clipă să-și întâlnească poetul în persoana prietenului nostru Tudor Gheorghe Calotescu.



desen de Dragoș-Radu Popescu



Aurel M. BURICEA

arbori de vis

în oglinda unui cer uitat se sting
amintirile celui ce-am fost atunci
tânăr și ferice ca pasărea-n lunci
când zborul din spirit nu pot să-l cuprind

cu aripa frântă în noapte cobor
arborii de vis se desfrunzesc în cale
între ieri și mâine cresc porți de zale
iluzia veșniciei plânge-n dor

Te aștept Doamne cu fiecare clipă
de imagini din nevăzut mi-e sete
mi-a zidit viața calea de risipă

drumurile toate au dus către cer
singurătatea crește din regrete
voi învăța dincolo limba de ger

vine vremea

se uită amintirile la mine
nimic din ce-am fost nu-i lumea reală
urcă în gânduri bolta ideală
îngheață timpul în straturi saline

pribeag prin altă lume și nu mai știu
cum să-l descopăr pe cel trudit de atunci
natura spune basme foștilor prunci
lumina divină se pierde-n pustiu

vine vremea să-l plâng pe cel ce- am fost
sub alt univers gânduri de zăpadă
îmi caută trupul fără niciun rost

m-ai făcut Doamne un cuvânt călător
între două lumi cine să mai vadă
cum se-nchide viața c-un zăvor

deducție

tainic se stinge lumea val după val
fluviu fără-nceput și fără finit
știm doar izvorul din care ne-am ivit
nevăzut cade jalnic al nopții mal

cine poate opri trista cădere
gândul flămând de lumina divină
găsește-n real partea mea de vină
de trece trupu-mi în neagra scădere

scot masa și timpul din lumea de apoi
numai spirit infinit în Sfântul Duh
voi fi pentru eternitate altoi

din care va-nflori izvoare cerești
de-a pururi hrana unui etern văzduh
și-n absolut Doamne Te deduc cum ești

timp și lege

se-adună vremea la mine în soartă
să-i vorbesc despre ale toamnei roade
dar aud cuvântul cum din gând roade
ulmul ce-a făcut azi ultima poartă

lăsată deschisă spre neființă
acum poate intra în inima mea
orice rază stinsă din apusă stea
și mă încarc cu divină credință

atât de aprins de sfânta lumină
că ard până la suflet în sonete
ca mireasma merelor din grădină

orice înger poate acum culege
taina din versuri fără să regrete
că n-am mai ținut cont de timp și lege

rugă

vine vremea reducerii la absurd
toată viața n-a fost decât un vis
am dorit doar să ajung în Paradis
la minunile lumii am rămas surd

chiar am trudit de la o zi la alta
să-i fac fericiți pe cei din jurul meu
am trecut peste patimi atât de greu
de-aud și-acum cum bate-n cuget dalta

acestei soarte fără de prihană
ursită-n taină înainte de-a fi
ajută Doamne să trec de-această zi

vindecă-mă de năpraznica rană
unde curge noaptea fără limite
nu lăsa tăcerea să te imite

ogindire

imaginea mea se răsfrânge-n mare
atât de infinită-i noaptea-n spațiu
de-o calculez algebric cu nesațiu
și nu găsesc formula drept cărare

care să ducă direct în paradis
să visez fericit o veșnicie
și-n spirite axă de simetrie
când tot universul nu-i decât un vis

pe care l-a visat tainic Dumnezeu
de-a făcut lumea noastră cu Duh Sfânt
să moară infinitul în noi mereu

cum se stinge toamna lumina în rod
să crească arborii în mai din pământ
ca glasul bisericii într-un prohod

(din volumul de sonete **Crucea din muguri**)



Redacția

Revista de cultură Boem@
trei ani de la apariție

În urmă cu trei ani, în spațiul cultural dunărean, la Galați, dar și în cel național și internațional, și-a făcut apariția o nouă revistă de cultură. Ea s-a numit Boem@ și avea la acea dată ca deviză asumată „live literature”, formulă prin care publicația și-a propus să includă toate tipurile de creații literare și artistice la modă în țara noastră și nu numai, în primul rând în spațiul online, lunar, dar și în variante tipografice trimestriale de lux.

Înființată și lansată în martie 2009 (ISSN 2066-0154), în prezent revista a ajuns la cel de-al 39-lea număr online lunar și se apropie de cel de-al 14-lea număr tipografic trimestrial. Este editată de InfoRapArt și apare sub egida ASPRA (Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice) din Galați.

Publicația literară îl are ca director pe scriitorul gălățean *Petre Rău* și înglobează în prezent în caseta de redacție un colectiv de însemnați scriitori români, în majoritate profesioniști, membrii ai UR: *Mihail Gălățanu* (redactor șef), *Victor Cilincă* (redactor șef adjunct), redactorii seniori *Paul Sân-Petru*, *Saint-Simon Ajarescu*, *Constantin Oancă*, *Dimitrie Lupu*, *A. G. Secară*, dar și *Patricia Lidia*, *Cristina Roșu*, *Cristina Dobreanu* și secretarul de redacție *Antoaneta Dobreanu*. Grafica a fost asigurată în permanență de profesorul informatician *Elena-Liliana Fluture*, dar și de *Victor Cilincă* și *Carmen Racoviță*. De asemenea, revista s-a bucurat și de sprijinul unor colaboratori externi, precum poeta și jurnalista *Maria Timuc* din București, scriitoarea *Melania Cuc* din Bistrița, scriitorul *Tănase Carașca* din Tulcea și, nu în ultimul rând, poetul și traducătorul de limba română din Milano, *Luca Cipolla*.

Revista poate fi vizionată online la adresa www.boema.inforapart.ro, pe un site original, plăcut și elegant structurat, așa încât fiecare vizitator să poată naviga și răsfoi în cel mai simplu mod. În plus, de la această adresă, revista Boem@ poate fi și descărcată, număr de număr, în format *pdf*, adică în formatul în care fiecare o poate printa și reîntregi la imprimanta de acasă, așa încât să arate la fel ca și cum ar fi scoasă la o tipografie.

La nivel național au existat până în prezent mai multe încercări de a aduce în fața publicului noi reviste culturale, însă nu toate au rezistat. Majoritatea au eșuat, în primul rând din faptul că au fost greu de accesat sau de asimilat, nu au avut un public țintă și nu s-au adaptat prea bine cerințelor culturale de astăzi.

În aceste condiții ne-am pus și noi întrebarea legitimă dacă noua revistă de literatură și artă va rezista sau nu pe piața românească. Răspunsul a fost, desigur, afirmativ. Dacă vom compara revista „Boem@” cu propria ei spiritualitate, poate vom rămâne un pic dezamăgiți. Dacă însă o vom raporta la alte reviste similare existente, nu avem cum să nu-i remarcăm profesionalismul. Boema este o revistă bine făcută, fapt observat încă de la primul ei număr.

Ca revistă, Boem@ este prea puțin pedantă. Pe lângă literatură (de aproape toate genurile) și articole deloc savante, în fiecare număr sunt prezentate



Revista

BOEMA

Live Literature

trații și desene artistice, în cea mai mare parte originale, toate color în varianta online. În plus, după cum mărturisesc realizatorii, revista nu se dorește a fi una de polemică, de partizanat și party pri-uri, nu-și propune să impună noi manifeste ale tinerei generații, nici să coaguleze vreun grup exclusivist, nici măcar să concureze alte reviste de cultură existente. Nu se dorește decât să surprindă, pe cât posibil, diversitatea literaturii care se scrie azi.

Interesantele secțiuni pe care le întâlnim în revista Boem@ trădează tot atâtea teme abordate: poezie, proză, eseu, teatru, umor, meridiane, cărți, cronică de carte și de cenaclu, diaspora, comentarii, opinii, editorial, eveniment, foileton, idei, interviu, istorie literară, filosofie, jurnal, personalități, artă cibernetică, din valorile vremii, publicitate, diverse și încă multe altele.

Pe lângă cei câțiva specialiști în realizarea revistei și plasarea ei în spațiul virtual sau în varianta tipografică, publicația dispune (cel puțin din ce s-a văzut până în prezent) de numeroși colaboratori din rândul unor scriitori valoroși și nonconformiști, receptivi la spiritul vremii.

La această dată revista nu beneficiază de nicio finanțare, apariția ei fiind asigurată în condiții dificile numai prin voluntariat și prin contribuția modestă a asociației ASPRA și a editurii InfoRapArt, fapt care, deocamdată, împiedică întrucâtva revista să ajungă într-un număr suficient de exemplare la cititorii interesați și/sau la autori. Se speră însă că această situație va fi depășită cât mai curând posibil.

Cert este că revista Boem@ există și că evoluția ei merită urmărită cu atenție. Noi o recomandăm tuturor celor interesați să citească literatură nouă, culeasă, ordonată și prezentată și într-un alt mod de cum am fost obișnuiți să vedem până acum.

Ce i se poate dori unei tinere reviste mai mult și mai frumos decât viață lungă? În condițiile grafice și de conținut calitativ actuale ne așteptăm ca încă tânăra publicație să se bucure în continuare de un real succes. Așadar, nu putem să-i urăm altceva mai bun revistei „Boem@”, la aniversarea celor trei ani de existență onorantă în spațiul culturii literare românești, decât să se bucure de sănătate și de longevitate.





Luca CIPOLLA

DELIRUL LUI LULE

Farurile mașinii tăiau noaptea, noaptea aia fără Dumnezeuul sunetului unui radio îndepărtat,
 "Carried away by a moonlight shadow";
 n-aveam multe de spus mie însumi, nimic de adăugat, de altfel așa se întâmplă între prieteni;
 când o aveai în gură era ca să simulezi, poate o făceai din instinct sau mai bine din interes.
 Am călătorit des în mintea ta și în spațiul tău, și nu era doar ca să iau un avion și să vin la București sau la Iași, era să-mi caut un ego, ideea că în lume exista o idee, un loc ideal,
 dar mai ales amintirea de cum a fost odată aici;
 acum sunt deja bătrân,
 mintea mi-e arsă ca în iulie o miriște...
 Mă acuzai că n-am crescut, că nu sunt liber, că ascult prea mult de ai mei,
 dar acum iată sunt din nou aici și farurile mașinii încă mai taie noaptea.
 Cântă puradelul ăla din metrou și mă privește ca un câine bătut în timp ce sora lui i-aduce un acordeon.
 Așa mă primea țara ta și nu era prima oară.
 Încercam să râd cu tine, să nu simt singurătatea, să te țin de mână,
 și să știu că pentru tine și eu eram român.
 "Nemo propheta in patria"... dar oare era doar o iluzie;
 stins e totul acum, dispărut din pământ, fixează în eter amintirea acelei seri,
 în depărtare o cometă și spațiul, universul, lumea cealaltă,
 totul atât de aproape,
 și singurătatea aceasta a târfelor și a substanțelor psihotrope,
 chinul ăsta care mă face să plătesc pentru o simplă amicitie, o iubire.
 ...Și când îți vorbesc / îți vorbești în camera aia nu reușesc să nu mă gândesc la tine la marginea patului
 când îți scoți ciorapii și apoi pe sub pături într-o împreunare a emoțiilor și a mirosurilor
 să-i povestești ziua ta celui care te iubește; eu aș vrea să fiu acela.
 Aerul crispat îți taie răsuflarea și noaptea n-are milă de câini vagabonzi
 ca o mamă critică și severă, nu acceptă filme fără tramă și face să-ndure
 ca și cum viața ta să respire aerul ei și la fiecare adiere a vântului să-ți ceară cont.
 Călătoresc des cu mintea și în spațiu, o mașină a timpului, rada era acolo, în ochii de lună în care mă proiecta lumea ei

eram un extraterestru, nu se putea să-mi vadă din câmpurile galbene de rapiță,
 nici măcar veșmântul corporal nu mă părăsise, un nou Armstrong cu ochii mari și holbați,
 speriați, ca ai unui mic chinez speriat,
 așa mă ridicam în aer, fără gravitate, tot numai gând.
 Cum era lumea dinspre acolo sus...
 ciudat că nu vedeam pământul, dar numai secunde de curgeau, minutele treceau - balastul -
 orele șine, kilometrii ore care devin zile și trenul timp care se deznoadă
 dedesubt, aproape ca un șarpe mic, senzual și ireal.
 Este așa, că pământul începu să tremure dar din crăpături numai zăpada, zăpada care umplea și stăvilarele izvoarelor,
 debordând și strângându-mă o după-amiază să vorbesc o cvasispaniolă cu o cvasiprietenă,
 prietenă de cuvinte, prietenă de plăcere,
 astfel precipitând într-un vid, dar ridicat de energia unui tunel care îmi vorbește despre pescuit,
 o altă după-amiază și unchiul meu și copilul care eu sunt și Lucio Dalla, treisprezece ani și privire de fată,
 o manta părăsită printre cadavrele șanțului, alge, apă, un cimitir vechi care atinge secolul al XIX-lea,
 un "duce" și regele, un strigăt printre rândurile de orez, goana aceea printre tulpini și planarea în aer...
 revăzui atâtea piei cu atâtea culori, briza în fire din părul lor
 și un copil mă arăta cu degetul, un copil care murdărea iarba cu plânsul lui, cu genunchiul zgâriat,
 mirosul pământului, chemarea unei vârste ingenu și france...
 Cartea, nu prea departe, în aer
 aș vrea s-o ating și frica obișnuită de a întoarce foaia, ce neliniște,
 Dumnezeuule, acoperă-mă cu veșmântul alb,
 mă uit în sus la orice greșală comisă,
 de mine și de cei care mă precedă,
 din fereastra aceea,
 zâmbetul ei, tatăl meu m-a ținut de mână și m-a dus acolo,
 acum atomi, doar mintea mea în delir,
 vis sau un miraj, Venus neagră, plosca întinsă la chemarea mea,
 am văzut din nou fereastra și eram acolo, prezent la judecata timpului, limbile de ceas fărămițate,
 patul desfăcut, zâmbetul lui, săracul Mario,
 veșmântul candid, pudoarea lui,
 de imaginat,
 farurile stinse,
 singur,
 îmi îngheață sângele de-a lungul văii lui losafat.

traducere din italiană de **Luca Cipolla** (Milano)





Gabriel DRAGNEA

"Elenei Ceaușescu i-am scris o dedicație în bătaie de joc" - interviu cu romancierul Nicolae Breban (n. 01 februarie 1934)

Cu toate că are o vârstă deosebit de onorabilă, scriitorul Nicolae Breban dovedește în continuare putere de muncă și ambiție pe tărâm literar. Chiar el preciza că cel mai mare talent al său a fost foamea de lectură. Pentru că în copilărie nu se putea lăuda nici măcar cu o modestă bibliotecă, Nicolae Breban împrumuta cărți de la prieteni, cu care se întâlnea și făceau comentarii la cele citite.

Fostul redactor-șef la revista "România literară", în perioada 1970-1973 este autorul multor lucrări, dintre care amintim romanul "Francisca", succesiunea de nuvele "În absența stăpânilor", "Îngerul de gips" sau "Animale bolnave". Odată ajuns la maturitate artistică, scriitorul N. Breban mărturisește: *"România produce, în ciuda limbii periferice, genii capabile de un limbaj universal. Dar noi trebuie să credem în noi; un fel de nebunie, un fel de manie stă la baza vocației artistice. Adică acea manie, acea nebunie să crezi că ai ceva important de comunicat lumii. Dacă nu ești posedat de această manie toată viața, vei fi, bineînțeles, înfrânt. Tu trebuie să fii primul și ultimul care să crezi în nebunia ta"*.

Tot Nicolae Breban a fost, nu demult, ținta unor publicații care îl acuzau că este un lingușitor al regimului comunist, dedicând vreo două cărți soților Ceaușescu. Cu toate acestea, prin vasta sa activitate literară, Nicolae Breban și-a câștigat, totuși, un binemeritat loc în istoria literaturii române.

- Cum v-ați descrie cei peste 40 de ani de activitate?

- Ca o perioadă fericită. Răspunsul pare puțin paradoxal pentru cei care-mi cunosc viața, uneori destul de agitată, care pare că se contrazice cu opera mea, care este destul de unitară și liniară. Sunt bucuros că împlinesc aproape patru decenii de activitate profesională. Primul meu roman, "Francisca", a apărut în toamna lui '65 și a avut multe cronici de succes, punându-mă în linie cu mari scriitori români și europeni. Poate la mijloc este și meritul de a nu mă fi dezis de roman. Încă din tinerețe, am vrut să devin romancier. Îmi admiram pe Ionel Teodoreanu, pe Cezar Petrescu, Liviu Rebreanu, dar și pe marii străini, chiar și pe cei de mâna a doua, a treia, scriitori cu romane triviale. Am constatat cu încântare că și pe maestrul meu Dostoievski îl interesau scriitorii triviali. Ei au un nivel intelectual foarte scăzut, însă există o pasiune a scrisului și o tensiune a dramei, pe care, adeseori, cei de mâna întâi nu o au. Am refuzat să

public debutând cu nuvelă, așa cum au făcut colegii mei de generație Fănuș Neagu, D.R. Popescu și Sorin Titel. Chiar dacă un volum de-al meu de nuvele exista în programa de publicare a unicei, pe-atunci, edituri din România, am renunțat, deoarece se duceau lupte enorme pentru a reuși. Au fost doi ani de sărăcie, de neliniște, de ridicol. Mi-am asumat acest risc, pentru că nu voiam să încep ca nuveliștii. Deși mai toți romancierii români au început cariera ca nuveliști, eu am avut această aroganță tinerească să debutez chiar cu un roman. Și-ntr-adevăr, după primul roman am mai publicat foarte repede încă două. Aproape în fiecare an câte o carte: "Absența stăpânilor" în 1966, "Animale bolnave" în 1968 etc. Apoi, am lipsit din țară un an de zile, am intrat într-o activitate politică, m-am lăsat înșelat de Ceaușescu - împreună cu alte sute de inși - și, dezamăgit puternic, mi-am dat demisia de la Paris, m-am întors în țară și am început un alt tip de roman, o scriitură cu o altă problematică, mai înaltă, considerată abisală, deși elemente de abisalitate au existat și în primele cărți. Patru romane, care n-au făcut multă valvă decât în sens negativ, ele fiind atacate de presa literară și de cea de partid, mai ales romanul "Bunavestire". Dar mi-au permis să intru într-o a doua fază stilistică și psihologică, o fază pe care n-aș fi bănuț-o nici eu în tinerețe. A urmat o a treia fază în străinătate, în exil și apoi, la întoarcerea în țară, după 1990.

- Ce ați învățat de la viață?

- Aproape nimic. Un scriitor învață nu din viață, ci de la colegii săi mai mari, mai vechi și literați. Eu am învățat enorm de la Stendhal, primul meu maestru, apoi de la Balzac dorința sa orgolioasă de a crea un sistem epic deosebit, pe care l-a reușit în cele peste 80 de volume, Thomas Mann, Zola, Dickens, pe care îl citeam de la 14 ani - un Dostoievski englez, dar fără vârful scriitorului rus. Viața mi-a folosit ca termen de reper. Afundat în creația marilor scriitori și în propria literatură, rareori priveam pe geam și vedeam cum trec pe stradă un soldat, un preot, o babă, un cămătar, adică tipologia clasică a romanului și îmi spuneam că așa arată ceea ce vreau să fac. Nu eram îndemnat să-i descriu, ci verificam dacă, unde se întâlneau ei, corespund, în mare, cu tipologia romanelor mele.

- Ați fost atacat deseori în presă pentru dedicațiile oferite soților Ceaușescu. Ce vi s-a reproșat?

- În primul rând nu este admis să se publice dedicațiile. Ele sunt o corespondență secretă între autor și cel cărui i se dedică respectiva carte. Ele trebuie să urmeze regimul acestor scrisori, în care ambii autori trebuie să fie de acord să apară. Într-o dedicație, ca și-ntr-o scrisoare poți să spui lucruri intime, care nu-s făcute să fie publice. Dedicatia pentru Ceaușescu, dată pe cartea "Bunavestire", a fost publicată inițial în 1992 de revista "România Mare" și apoi, după zece ani, un cotidian n-a făcut decât să repete același lucru, dar cu extensie de comentarii, adeseori injurioase. Ce m-a uimit a fost că un ziar important, cum este "Adevărul", a publicat un articol

(continuare în pag. 9)

al unui ins necunoscut, care se întreba ce caut eu în literatura română, făcându-mă în toate felurile. Eu am răspuns, atunci, că nu întâmplător "Adevărul" stă în aceeași clădire a fostei "Casa Scânteii". Numai "Scânteia" stalinistă, acel stalinism ticălos și abject opera cu asemenea campanii de denigrare a unor scriitori români. Probabil că "Adevărul" a fost neliniștit că eu intru în politică și a vrut să mă atace într-un fel sau altul, dând senzația că eu sunt un fals disident, că pe față eram contra lui Ceaușescu, iar pe ascuns îi dădeam asemenea dedicații. Cartea cu pricina a fost singura lucrare îndrăzneată din țară, care a apărut fără cenzură, deși manuscrisul avea peste 2.000 de observații. Dedicția a fost, ce-i adevărat, puțin excesivă. Rugat fiind, i-am dat și Elenei Ceaușescu o carte cu o dedicație scrisă în bătaie de joc, folosind eu atunci expresia "această protectoare a artelor". Nu mă supără atacurile asupra mea, pentru că Breban este un scriitor tare și rezistent, dar sunt uimit și revoltat de atacurile contra marilor scriitori români, ca George Călinescu, Eminescu sau Nichita Stănescu, care țin de patrimoniu românesc. Nimeni nu pretinde ca Cristian Tudor Popescu să-l înțeleagă pe Nichita, dar nici să lovești în vârfuri ale literaturii române moderne, care țin de identitatea românească și de stabilitatea noastră psihologică.

- Dincolo de toate acestea, vă simțiți un scriitor împlinit?

- Da. Mai ales în ultima vreme. Am împlinit de curând 70 de ani și-i mulțumesc proriei divine că m-a suportat să ajung până la acest mal. Fiecare deceniu trecut este un mal atins. Tânărul Breban avea nevoie de timp ca să-și dezvolte întreaga construcție romanescă. Noi, cei din nord, avem nevoie de timp ca să ne dezvoltăm. Eu n-am fost un precoce, în schimb am fost mereu un ambițios. Deși am îmbătrânit, ambițiile mele au rămas adolescente. Vreau totul sau nimic. Am vrut roman psihologic, de construcții ample, am vrut o operă, nu doar unul-două romane. Nu am fost și nu sunt tentat și nici fascinat de capodoperă. A fost o perioadă în care mulți nu știau cum să dea lovitura de grație printre scriitori, cu o carte scrisă foarte bine. Pe mine m-a interesat viața ca operă și construcția unei opere, ca și Thomas Mann și ceilalți.

- Cu siguranță că v-ați făcut un bilanț al vieții. Aveți ceva să vă reproșați?

- Nu doar un bilanț, ci mai multe. Atât în România, cât și în exil, unde am petrecut aproape 25 de ani. A fost un exil, poate mai mult estetic, dar și politic, exil pe care unii mi-l refuză. E adevărat că aveam cetățenie în R.F.G. din 1972, iar traiul meu de la Paris și publicarea unor romane acolo a părut mai mult un exil estetic. Îmi reproșez în fiecare zi foarte multe lucruri, dar mărunte. Mereu facem zeci de greșeli și le vom face până la moarte. Din cele mari îmi reproșez un singur lucru. Faptul că m-am însurat cu o femeie, Maria, lucru pe care nu trebuia să-l fac. Ea a ispășit dramatic acest lucru. De la moartea ei se împlinesc trei decenii... Nu eram potriviți pentru a fi soț și soție. Cu toate acestea, i-am dedicat Mariei, la vremea respectivă, cartea "Bunavestire". Asta este marea eroare a vieții mele intime, care m-a cutremurat ani de zile. În rest, într-o vreme mi-am reproșat că m-am apropiat prea mult de Ceaușescu. Nu aveam

nevoie de asta. N-am fost niciodată membru U.T.M., în schimb am fost mereu dat afară din școli și facultăți. Am fost privit ca o oaie neagră, ca un dușman al comunismului ce eram și făceam greșeala să o spun pe față. De la filosofie am fost exmatriculat de două ori, pentru că în loc să-i admir pe Lenin și pe Stalin, îi admiram pe Schopenhauer și Nietzsche.

- Care este cea mai mare bucurie a dumneavoastră, acum, la cei 70 de ani împliniți?

- Sunt mai multe. În primul rând, că România este liberă și că a căzut comunismul. În consecință, mă bucur de 14 ani, fără încetare, lucru esențial pe care mulți l-au uitat. Ne-am îngropat în prezent, care adeseori are forme negative, triviale, dușmănoase, ridicole, chiar grotești, dramatice și există pericolul să piară elementul cel mai prețios al unei societăți, care este speranța. Cred că, până la urmă, speranța va renaște în România.

- Ce-și dorește omul Nicolae Breban pentru viitor?

- Mi-aș dori ca lucrurile din literatură să se normalizeze, cât de cât, să se refacă acea unitate de odinioară; să se investească mai mult în cultura vie românească. Timp de zece ani, după revoluție, au existat lupte fratricide literare, între diverse grupări, lupte în urma cărora mulți oameni au avut de suferit. Mi-aș dori să se redeștepte interesul pentru carte, pentru cartea bună și televiziunile și presa în general să sprijine mai mult fenomenul cultural. În plan personal îmi doresc să-mi păstrez sănătatea, în sensul lucidității intelectuale. Să fiu lucid și activ în meseria mea. Visul meu este să pot lucra până în ultima zi a vieții.

- Revenind în sectorul literaturii, ce pregătiți pentru cititorii, care vă iubesc și vă apreciază opera?

- Anul acesta pregătesc trei cărți. Am terminat în iarnă, la Paris, cel de-al treilea volum din tetralogia "Ziua și noaptea", roman ce poartă titlul "Puterea nevăzută", care va apărea cu sprijinul "Uniunii Scriitorilor". În toamna acestui an voi publica volumul de comentarii, prin parafrază, pe marginea maximelor lui Nietzsche, care sunt, de fapt, editorialele mele din ultimii doi ani din "Contemporanul". Acest demers al meu vine ca urmare a dorinței de a explica unor lectori de-ai mei, dar și mie însumi, de ce m-a interesat și fascinat Nietzsche și de ce am trăit cu el peste 40 de ani. A treia carte la care voi lucra-n vara aceasta este volumul al doilea de memorii "Sensul vieții", care va fi publicat tot de "Editura Polirom".

(interviu realizat în anul în care scriitorul a împlinit vârsta de 70 de ani)





Ruxandra ANTON

Dragostea ta cu două tăişuri

până la dragostea mea
 ai băut sângele cald al umbrei mele
 ai scris zeci de scrisori de dragoste
 ai închis ochii singurătăţii
 cu vântul aprins al dimineţilor
 ai cutreierat lumea în lung şi în lat
 cu obrazul ars de febra drumului
 în căutare de paşi cunoscuţi
 mi-ai strigat numele
 între pereţii întunecaţi ai ecoului
 şi ai ascultat râsul lui înăbuşit
 gândul la mine îşi căuta uitarea
 în care să fie gravat
 nimeni n-ar fi crezut
 că va fereca toate spaimile
 şi ne vom întâlni
 ai vorbit cu necunoscuţii întristaţi
 mai multe decât am ştiut eu despre mine vreodată
 şi decât ar încăpea pe corzile unei chitare

acum cuvintele tale sunt cu două tăişuri
 nu-mi aduc flori
 nu mă iau de mână
 nu rămân multă vreme cu mine
 sunt ca nişte cai obosiţi
 înfomeţaţi şi legaţi de picioare
 care mă urmăresc cu privirea
 nu plâng nu strig îmi leg inima de picioarele lor
 şi refuz să mă mişc.

Printre rochii şi înger

toamna se grăbeşte
 mă caută în rătăcirile tale
 frunzele au înnebunit de când îţi scrii pe ele trădările
 şi mi le trimiţi prin curieri de ocazie

tu nu mă mai iubeşti
 mi-ai legat întrebările de păsări migratoare
 cuvintele privesc în gol
 toate îmi arată vise scrise pe cruce
 toate dispar când vreau să le ating

cineva râde tare
 cineva îmi scoate din suflet încă un înger mort
 îl fotografiază din toate unghiurile
 îl aşază într-un sac de haine transparent
 şi îl agaţă în dulap printre rochiile mele

tu citeşti cu glas tare cuvinte de dragoste
 dintr-un buchet de flori uscate

obrazul meu drept este ars de întrebări
 şi obrazul meu stâng este îngheţat de durere
 eu trag de un fir al tăcerii
 şi totul se deşiră
 printre rochii şi înger
 doar toamna.

Ciorile lui Vincent şi ploaia

Ca o sperietoare bătută de vânt
 stolul de ciori se roteşte pe cer
 mâinile mele în mâinile tale
 aleargă
 aleargă

sub pleoape rulează filmul lui Hitchcock

la noapte ciorile vor intra
 în tabloul lui Vincent van Gogh
 şi dragostea mea va intra la noapte
 în ochii tăi
 pe căi multe şi întortocheate

aşa se întâmplă cu toate păsările

ploaia şi-a coborât
 funiile de apă
 cu repeziciune
 ne împrăştie sărutul
 pe florile din parc
 uzi până la piele tremurăm
 ne spunem cuvinte foarte fierbinţi
 cuvintele intră dintr-o încăpere mare
 în alta şi mai mare
 oamenii trec grăbiţi
 în ochi li se cască
 gropi adânci de tristeţe
 dacă vreodată vom ajunge ca ei
 atât de obosiţi să mai visăm
 atât de obosiţi să mai avem sentimente
 te rog să fugim
 într-o ploaie ca asta
 ce astupă uitarea

nu vreau o viaţă
 ca o săritură la trapez
 cu mâinile legate de suflet
 cu zile şi nopţi
 în care stolul de ciori
 zboară doar în muzeu.

O pădure de bastonaşe

la capătul străzii ornamente de iarnă
 cu multe beculeţe sparte
 se leagănă între stâlpi
 în lumina lor încremenită
 pietrele din pavaj se fac mai mari

intri în magazinul second-hand
 cu haine înghesuite pe stative metalice
 ca nişte tufe de flori şi scaieti
 dintr-un parc lăsat în paragină
 şi tu cu dinţii tăi strămbi
 tu cu părul tău mirosind a ceapă
 printre ele

vânzătoarea ține lesa câinelui într-o mână
iar în cealaltă o rochie verde
dintr-un tricot subțire
cu o broșă imitând o pălărie cu panglici
câinele scoate capul printr-o mânecă
în globii lui oculari
luna

cabina de probă e mică
de perete sunt rezemate găleata și mopul
frigul îți intră direct în stomac
mopul îmbracă rochia verde
limba roșie a câinelui linge oglinda

dar vă stă foarte bine
de ce

poza asta am mai văzut-o undeva
mâinile tale reci
trag fermoarul
draga mea eu te iubesc

de cealaltă parte a oglinzii
cablul spiralat de care atârnă telefonul
și tonul de ocupat
câinele la picioarele mesei
în globii lui oculari
drumul spre casă

pe caiet mâna copilului scrie
o pădure de bastonașe
bastonașul mare e tata
bastonașele mijlocii
probează rochii care să le schimbe viața
bastonașele mici lipesc fotografiile

cât o să mai întârzie tata
eu o să cresc mare
eu o să trag fermoarul
fără să mă mai urc pe scaun.

Lumea e un scaun gol

îți îmbraci paltonul vechi
de școlăriță
îți tragi ciorapii
cizmele
cu mâini tremurânde
în fața ta asistenta
are halat de tablă alb
ea scrie în registru
datele tale
ea înfige ace în frica ta

cum se spune la frică
într-o cameră goală?

ea clatină din cap
ce cuvânt lung necăsătorită
tu vezi cum pe față îi crește un cioc negru întors
și ciocul îți ciugulește lacrimile
nu ai voie să plângi
în fața străinilor
pe masă e un pachet învelit în hârtie de ziar
tu ești pachetul legat cu o sfoară din cânepă
lângă el e o vază cu flori din plastic
tu ești vaza cu flori din plastic

brațele tale atârnă înghețate
aurul arde la gâtul ei
aurul e greu
aurul apasă degetele care scriu în registru
aurul e o gutuie tare din care nu poți mușca
cum se spune la aur într-o țară săracă?

te uiți la pisica neagră cu ochi galbeni din părul ei
pisica doarme cu ochii deschiși
și vezi doar un pix roșu care scrie
în pătratele gălbui din registru
sarcină luna a treia
și nu mai nimerești clanța
nu mai știi încotro să mergi

teama nu e din aur
nu e din plastic
nu o poți înveli în hârtie de ziar

și doar ai rămas cât ai putut de mult
în camera albă
și ai privit în adâncul ochilor galbeni
până n-ai mai putut suporta
și ai ieșit

afară zăpada sclipește
și printre fulgi vezi
scene din love story
ca prin vis vezi scene
dintr-un film care ți-a plăcut atât de mult
zăpada face oamenii atât de frumoși
și tu pășești prin ea
tu intri în cutia ei muzicală
unde balerine cu rochii din fulgi
se rotesc

dar nu durează mult asta
și zăpada devine un halat alb din tablă
vezi pixul roșu scriind pe zăpadă
și repeți în gând cuvintele
pe care o să i le spui lui
și cu cât le repeți mai mult
cu atât fiecare cuvânt
se preschimbă într-un scaun gol
atât de gol
de parcă n-ar fi stat pe el
nimeni
niciodată

nu știi unde sunt
două mâini mă conduc
două mâini mă întind
pe un pat rece
îmi desfac picioarele
și trag copilul afară

florile din plastic
îmi intră în carne

nu știi unde sunt
orașul e un pumn mic
închis
iar lumea e un scaun gol.





Aurica ISTRATE

U.P.U.

Umblă slobozi nebunii prin perimetrul UPU, îmbrăcați în halate albe, verzi, roșii, bleu, ca să treacă drept ceea ce nu sunt: doctori, asistente, brancardieri. E a doua oară în timp de o săptămână când vin aici. Știu procedura deja. Mă înregistrez. Amabilă, femeia de la ghișeu confruntă cartea de identitate cu posesorul. Primesc un compliment cu care sunt obișnuită deja: Nu vă arătați vârsta! Are cu 10 ani mai puțin decât mine, îmi mărturisește. Să vi-i trăiți frumos, îi urez. Vrea să-mi dea fișa în mână, dar se răzgândește când observă graba cu care scormoneam în buzunar. Se ridică, eu râsuflu ușurată că am găsit ultimul șervețel nazal pitit la îndemână într-un fund de buzunar, apoi iese, închizându-mi ușa în nas. Îmi șterg nasul apăsător, să uit de contactul lui cu ușa și ies. Zăbovește o vreme dincolo de ușile speranței. Când revine, mă trimite autoritară spre sala de așteptare. Două rânduri de scaune pe două laturi ale sălii. Scaune de plastic, toate având urmele vremii sau ale durerii pe ele. Cine să mai știe? Sunt câțiva nefericiți ca și mine care așteaptă la rând. Data trecută ei aveau chef de vorbă, iar eu nu. Acum e invers. Eu abia am venit, ei stau de măcar trei ore. Tristețe, oboseală și durere, e tot ce pot citi pe chipurile lor. O femeie semănând cu Nichita noastră de la TV, mă bagă în subiectul ei preferat: revolta. "Eu sunt operată de cancer, mă știu aștia de nebună și tot mă lasă să aștept de 4 ceasuri. Ultima dată m-am întors cu seringă în cur și i-am tras uneia două labe". Dinspre ușa speranței, o voce cenușie strigă un nume. Nichita se ridică și purcede în direcția chemării. I-a venit rândul. Mă adun toată într-un adânc al sufletului meu. Acolo, doar tu și eu. Îți mărturisesc tot ce mă frământă.

Orologiul din sala de așteptare numără mărunțișul din buzunare. Nici o speranță. Doar of și vai, la fiecare monedă netezită să-i afli valoarea. Pastila costă, fiola costă, zâmbetul nebunei cu seringă în mână, costă. Doamna! aud dinspre ușa speranței. Mă ridic. Pe mine mă cheamă. Junghiul mă ține, tusea mă năruie.

Doi tineri, în halate nu chiar albe, mă privesc compătitori, încurcați. Spuneți, ce vă aduce pe la noi? Le spun istoria, le dau foaia de săptămâna trecută, se uită la mine și mai încurcați. Radiografia, electrocardiograma, sunt în mâinile lor, le ridică, le coboară, nu știu ce să facă.

Întrebările vin pe rând, când de la unul când de la celălalt. Ascultă amândoi atenți, dar știu că nu înțeleg nimic după felul în care se privesc. Aș vrea să-i întreb ce caută ei acolo singuri, fără doctorul cel cu experiență.

Mă opresc la timp. La ce le-ar folosi experiența lui? Poate ar învăța să fie atenți la... Lasă, e mai bine așa. Ei măcar ascultă.

Unul din ei mă întreabă dacă am copii. Am, am doi flăcăi mai mari ca voi. Mă privesc surprinși. E rândul lor să mă compare cu mama de acasă. În încăpere intră experiența, dar cu studii medii. Îi simte pe cei doi încurcați. Le sare grabnic în ajutor. Să meargă să-și ia o fiolă de Ketorol, mai punem noi ceva și-i facem în venă. Tinerii aprobă. Mergeți! Ok, le zic și plec.

Farmacia e aproape, program non-stop. În slujba bolnavului. Aiurea, altă poveste bună de pus pe hârtie.

Fiola e de 2 lei. Farmacista mă întreabă nedumerită, numai atât? Da, îi răspund, restul pun ei. Mă întorc la UPU. Experiența cu studii medii mă ia din nou în primire. Îi dau fiola, se retrage s-o înnobleze cu "restul punem noi".

Începe metamorfoza.

Mă aplec să-mi inspectez poșeta. Începe să simtă, simte că mă doare, rana mea e deschisă, sunculentă. Bâzâie de harnică ce-i. E gata să mă salveze, e gata să mi se aștearnă la picioare cu seringă, cu zâmbet cu tot.

Scot din poșetă un șervețel nazal. Metamorfoza ia dimensiuni cosmice. Urlă, că nu mi-am dezgolit încă fesa în care să-mi înfigă ea calmantul. Își șterge marmelada zâmbetului de pe față și-și instalează disprețul față de mine și poșeta mea doldora de șervețele nazale.

Umblă slobozi nebunii prin perimetrul UPU. De departe, cel mai profesionist dintre toți e agentul de pază. El nu te întreabă ce te aduce aici, el doar veghează, veghează la liniștea lor, a nebunilor slobozi din perimetrul UPU.



desen de Victor Cilincă

Constantin STANCU

Liniștea lumii sau căutarea cerului la Adrian Botez

Liniștea lumii¹ este un titlu neobișnuit pentru Adrian Botez, spirit tumultuos, energic și revoltat pentru mersul spre haos al lumii în care trăiește, o lume care a uitat valorile curate ale creștinismului, o lume a căderii în gol... E un popas în mișcarea sufletului spre infinitul spre care tânjește poetul, oprirea care se regăsește în psalm, pentru că există psalmi în care apare brusc acest semn - oprire! Cuvintele se prefac în peisaj, în cântec, în imn, în vis, în speranță, dar sunt acolo, cu adevărul lui Dumnezeu în consoane sau vocale...

Adrian Botez este un scriitor aplecat spre rânduială, își organizează volumele în cicluri care să reziste, anotimpuri ale poeziei, iată că și acest volum are mai multe părți, legate între ele, simbolice, cu deschidere spre vibrațiile lumii: **Cartea I: Liniștea lumii; Cartea a II-a: Vârtejuri; Cartea a III-a: Dincolo de zare.**

Volumul mai cuprinde **Opinii critice** și secțiunea **Personalitate și operă**, toate legate de mesajul poeziei lui Adrian Botez, aducând explicații, argumente, texte, pretexte și bucuria lecturii și a scrisului.

Un volum complex în care autorul pune accentul pe valorile creștine, pe mărturia lui Dumnezeu în lume, pe rezistența creștinului, pe revelația personală, particulară, pe literatura ca șoaptă în cetate, șoaptă care pentru alții, necunosători pare țipăt, țipătul zimțat de la miezul nopții.

Brusc, în poezia lui Adrian Botez apar teme care pot aduce liniștea unui suflet ce tânjește să vadă **dincolo de zare**, prins în vârtejurile lumii, în valurile care zguduie lumea și timpul în care trăim, pentru a produce netimp!

Așteptând florile, mântuirea, zăpezile, primăvara, sărbători de primăvară, metamorfozele, Visul Grădinii - toate devin elemente ale așezării lumii în matca inițială, cele care susțin posibilitatea existenței ca realitate prin cuvinte, în Cuvânt. Dar lumea e prinsă în tentaculele aruncate de tsunami în această parte de univers, pentru că apar umbrele: singurătatea de acasă, instabilitatea, vremuri fără ceas, jocul leprei în lume, spasmul cosmic, paștele orbilor (!!!), conversații cu un asasin. Dar speranța se coagulează în posibilitatea vederii cu inima dincolo de zare: iubirea ca valoare, Hristos ca stâncă în vârtejurile lumii, muștrarea Domnului, supraidentitatea. Pendulând între poezia lirică a lui Octavian Goga, între cuvintele potrivite ale lui Arghezi sau metafora lui Nichita Stănescu, volumul lui Adrian Botez este unul al căutării echilibrelor posibile într-o lume care și-a pierdut orizontul, iar oprirea pare o soluție... Autorul, într-un moment de împăcare cu sine, dedică volumul soției, Elena, ca semn al reîntoarcerii în matricea familiei...

Prezența **Grădinii** în construcția volumului este tânjirea poetului după raiul pierdut, dar posibil a fi visat, gândit, trăit prin imnul dedicat munților, anotimpului, florilor. Îngerii sunt bolnavi de roua dimineții, iar Hristos visează într-o stea, raiul e aproape și totul e promisiune sau clipă captată de poet în poemele sale. Dumnezeu cu barba în palme privește dincolo de orizontul mării, apa botezului curge spre noi rădăcini, trupul poate fi de rază, animale ucise de prea multă blândețe... Prezența lui

Adrian Botez



Liniștea lumii



DACIA

Hristos în peisajul lumii, Duhul Sfânt mișcând poemul: „a fâlfâit Duhul Sfânt peste mine / de-am simțit - ...o, în sfârșit - că e bine...! / nu există frică - nici moarte: să știi // numai om Dumnezeu vrea ca iarăși să fii / ...va trimite - la tine - alai cu făclii: / povestivei - tihnit - ce durere-i în glii...” - A trecut Duhul Sfânt.

Atâta liniște declanșează **delirul** în primăvară, ca posibilitate a salvării: „o Doamne - Ți-ai deschis comoara-n / ceruri / nu se mai văd arhangheli la creneluri: / nu merit izbăvirea - dar mă simt izbăvit / în tot arde frăția - deși toți m-au hulit!” - Delir de primăvară. Dar luciditatea poetului îl prinde în oglinda ei: partea corectă câștigă din ce în ce mai rar, trebuie să se schimbe ceva în lume din temelii, demnitatea umană a pierdut ritmul în fața vârtejurilor de toate felurile (**Balada și rugăciunea lui Joan Sala I Ferrer Serrallonga**). Dumnezeu poate să mântuiască, Dreptatea e Mireasa de Taină a lui Hristos, crima e legea celui tare, Hristos lăcrimează pe frunțile noastre uscate. Paralela bine-rău demonstrează că răul poate fi învins prin binele pe care omul îl poate face în lumina divină, e o baladă a celui care tânjește după reformă, după schimbarea cea mare, după liniștea lumii care poate da roade în ființele noastre. Poetul e neîndurător cu negustorii burtoși care au scos lumea la mezat, e prezent și șmecherul cu aureolă în buzunar, patronul de stele, paiatele lumii. Privind din perspectivă divină, Adrian Botez vede clar nevoia lumii după Dreptatea lui Dumnezeu, pentru că dreptatea oamenilor nu mai are efect, dreptatea oamenilor s-a stins pe un munte care s-a topit.

(continuare în pag. 14)

Străinătatea de acasă pare semnul depărtării de sine, pierderea identității, câinele mort în șanț, copaci scheletici care cerșesc milă într-un secol al mașinărilor de toate felurile, mașinării care imprimă viteză fenomenelor, e un „**sufly al aroganței!**”

Metaforele poetului sunt sugestive: spinările cerului se ating, se freacă una de alta, masa la care scrie are mereu alte dimensiuni, niciun lucru nu e la locul lui! Luciditatea se mișcă în liniștea lumii, spiritul omului atras de miracole, de mântuire lucrează prin cuvinte, prin rugăciune, prin apropiere... Sunt **vremuri fără ceas**: „*păsări vremuiesc cu glasuri sure / vremea nu mai știe cum să fie / vântul bate parcă stă să-njure / o lume lividă – vineție / sau „Dumnezeul lumii e cenușă / n-a lăsat pe nicăieri vreo ușă”* – Vremuri fără ceas.

Sfârșitul de vremuri fără de timp se vedește prin prezența Păsării Cenușii, care îl privește pe poet în ochi, e moartea care are îndrăzneala să arunce fulgere cenușii într-o lumea a culorilor căzute din curcubeu și este o dungă, fizic, inexplicabilă, căderea perspectivelor, orizontul care s-a topit în moarte.

Poate că imaginea cea mai dură și care depășește durerea fizică e prezența ființei alunecate în moartea cea de toate zilele: „*trag după mine un cadavru, n salturi / nu mă trezesc - nu știu unde-l ascund: / nu-s vinovat - ci blestemat de-nalturi... / și lepra-ncape-n timpul tot mai scund*” - Adversarul.

Speranța, însă, e după zare, acolo, în aproapele din inimă: „*aerisind luminile în păsări / ne sprijinim de cer spre-a trece-n liniști: / acolo nu-s recolte și nici miriști / doar cântec de incendii hialine*” - Acolo.

Dincolo de zare e un pisc de rugăciune, un munte care se poate urca prin stăruință sau încăpățănare, munții dau argumente pentru o altă viață, curg pâraiele din cer, muntele visa un om... E, desigur, **Muntele Dreptății lui Dumnezeu!** Muntele acesta a fost văzut de proorocul Isaia (vezi Biblia), a fost urcat de Iisus, e motivul poemelor lui Adrian Botez, care se topește, după considerente divine, într-o lume în faliment.

Natura e parte a speranței, natura e parte a creației și puterii lui Dumnezeu de a reforma cele văzute: **verdele plin** al grădinilor, **albastrul sever** al cerului, grădina, boarea din grădină, păsările cântă prin copacii din rai, lumina cerului, mările lumii, porți enigmatice, cirezile faptelor, ploaia de rouă ca o ploaie spirituală, aer sfânt, o lume proaspătă ce trimite la un alt cer și un alt pământ din Apocalipsă (vezi **Biblia**).

Despre sine Adrian Botez mărturisește: „*n-am fost bun – nici / rău: un oarece / om // am văzut ape-n amurg / le-am înfruntat - am văzut / munți în răsărit – și / m-am înălțat*” – Mărturia lui Dismas.

În ultimul poem al cărții care poartă un titlu frust și mărturisitor - **C.V. de cioban al cerului**, autorul se vrea un biruitor, un luptător, unul care știe sensul bătăliei spirituale și care are argumente la înaintașii săi, purificați de un foc divin. Se poate observa și o anumită oboseală la poet, viața e un joc în care energiile se strivesc, se duc: „*Doamne – stinge-mă undeva / între ape mari - cu țărături amețitor / depărtate - țărături pline de / lacrimi*” – Dor de stingere.

Dar lumea tânjește după liniștea dintâi, e o lume în care Paștele s-a modernizat, care vrea altceva, dar nu



găsește: „*nu-L mai plânge - astăzi – nimeni pe Hristos / nimeni nu-i mai simte dorul Lui de noi / Crucea-i grea n-o îndurăm - direct - pe os / nici hidosu-i strigăt - horcând în toi / ...nevinovată carne să înghită / în vina lui mereu deschisă-i poftă / oricine-i pregătit - smerit - să mintă / să cumpere privata lui Golgotă...*” - Modernizarea Paștelui.

Poet incomod, dar pregătit să se ierte pe sine și să-și recunoască limitele, Adrian Botez recunoaște că nu poate evada din această lume în care își cântă și cântă **nedesăvârșirea**, ca etapă spre **omul de dincolo de zare**. Versurile sunt dure, cuvinte aparent nepoetice strivesc corola poemelor și aduc mirare cititorului clasic de poezie, dar cel care citește **Scriptura** știe că sunt acolo cuvinte mult mai dure și că Dumnezeu vrea să ne recunoaștem ticăloșia.

Stilul său pendulează între clasic și modern, virgulele sunt înlocuite de linia care desparte cuvintele, ideile capătă astfel putere, versurile sunt sentințe pentru cititor, uneori cuvintele curg simplu, cadențat, alteori se caută complicat și simbolic, e un simbolism creștin, cu pecetea lui Hristos, vocalele strigă, consoanele caută liniștea nopții, vechi linii ale literaturii române se regăsesc în scrierile acestea tulburate de vis și dorințe neîmplinite, lumea se deschide în fața poeziei ca o carte a Privirii Extatice... Poate că poetul ar trebui să-și cenzureze uneori discursul liric pentru a lăsa aurul din gând să iasă la suprafață, prin versul cercetat de șapte ori...

Luminița Aldea scria despre Adrian Botez: „*Întâmplarea a făcut să citesc poezie scrisă de domnul Adrian Botez și să exclam fericită: Iată Poetul!... Tema dominant-esențială a poeziei domnului Adrian Botez este credința - raportare la divinitate. Toate celelalte teme pălesc sau sunt mici, prin comparație cu tumultul și vibrația înălțător-sfâșietoare a căutării căii spre Cer*” - Luminița Aldea, Cornul Luncii / Suceava - **Scrișul ca destin**.

¹ Adrian Botez, **Liniștea lumii**, Editura „Dacia XXI” – Cluj-Napoca, 2011, versuri, Colecția **Poezie și muzică creștină**. Cartea apărută în colaborare cu Primăria Gura Humorului.



desen de Dragoș-Radu Popescu

Cici Maria DRĂGAN

PUZZLE - note de lectură

Ultimul volum ce poartă semnătura doamnei Tania Nicolescu, „Puzzle”, apărut la editura „Singur” din Târgoviște, ne dezvăluie o nouă latură a creativității sale. Dacă până acum vorbeam despre domnia sa ca despre un poet talentat, cu imaginație proaspătă și cu mare forță în mânăuirea cuvintelor, iată că prin noua sa creație vorbim despre o prozatoare de perspectivă, înzestrată cu un ochi atent la realitatea înconjurătoare căreia îi dă glas.

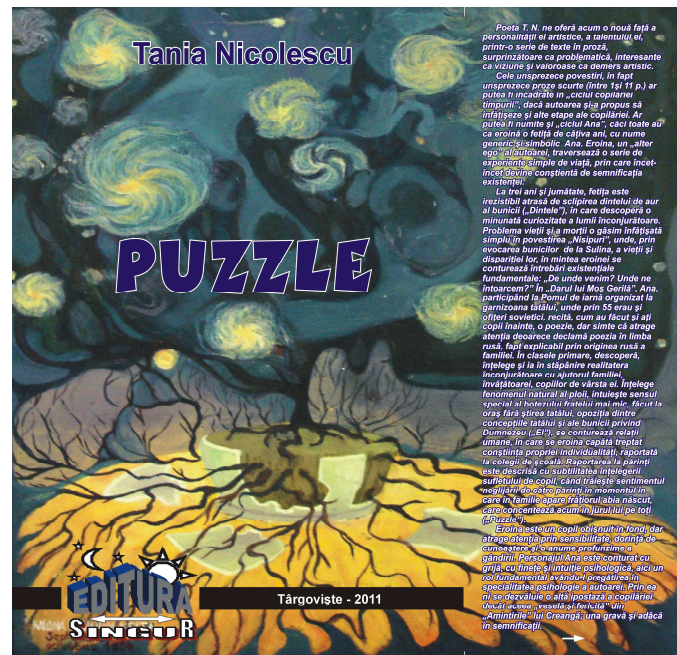
Interesant este faptul că volumul nu este alcătuit doar din proze scurte, ele concentrându-se în cea de-a treia secvență, ci abordează și alte sectoare, încercând să le apropie de literatură. Mă refer la tehnica interviului și la observațiile critice asupra unor producții literare aparținând scriitorilor tulceni și nu numai.

Atât interviul cât și notele de lectură încântă prin modul insolit de abordare a subiectului. Autoarea nu se limitează la simpla consemnare a cuvintelor celui interviat, ar fi fost simplu și banal, prea puțin interesant. Ea are inteligența creativă de a construi ca suport o poveste, stărnind și, mai ales, menținând, până la finalul lecturii interesul cititorului. Un exemplu grăitor îl întâlnim în „Lecția de iubire”, care folosește ca pretext al interviului cu scriitorul Carol Feldman o inscripție observată pe frontispiciul unei clădiri din oraș: „Tulcea, te iubesc!”.

Interviurile sunt interesante prin conținutul lor, prin varietatea personalităților abordate, aparținând unei elite din domeniul artei (pictori cu precădere), prin eleganța vocabularului elevat și prin măiestria formulării întrebărilor.

ajută cititorul să le descopere nota particulară. Autoarea punctează și dezvăluie zbaterea sufletească proprie oricărui creator nemulțumit de universul bolnav în care acesta își trăiește confuz viața.

Edificatoare mi s-au părut notele din „Pietrele visului” dedicate poetului tulcean Petre Lazăr, dispărut înainte de a fi dat adevărata măsură a talentului său. Aprecierile doamnei Tania Nicolescu revelează cititorului sufletul vibrând de neliniște și de spaime de tot felul, provocate de contactul cu o lume obtuză, bolnavă, ostilă, în care poetul se simte claustrat și neputincios.



Cea de-a doua secvență a volumului aduce, de asemenea, o noutate, atestând vocația și intuiția de cititor avizat a doamnei Tania Nicolescu, precum și înzestrarea cu un ochi capabil să deceleze comori acolo unde o lectură rapidă le poate ignora. Interesante și pertinente, observațiile asupra creației unor colegi de breaslă, precum Romeo Ghioc, Adrian Bușilă sau Nichita Danilov

Prin contextul simplu al discursului narativ se realizează adesea acestuia la obiectul înfățișat. Nararea se face, în special, din perspectiva eroinei. Amorul, în incipit și final, se aude clar vocea narativă, care este a autorii; ca în finalul „Am putea numi această perspectivă narativă de tip subiectiv-mitică”.

În general, descrierea căminului este sumară, trecătoare, fără a avea o măsură. Limbajul este simplu, în câteva rânduri se dau citite în limba rusă, fapt ce conferă autenticitate și forță narativă. Într-o epocă în care un epitet sau personificare („fluvii puterea lenei, valurile și trăsuri”) erau cuibărite comunicării, al cărui accent, însă, cade, evident, pe sonoritate.

Creдем că și Tania Nicolescu prin această suită de proze scurte dezvoltă un autentic talent narativ și o capacitate rară de a descrie și înfățișa psihologia și credințele sufletului pur al copilului la vârsta de început al descoperirii naturii, lumii și universului.

Profesor GH. BURCU

Prozele scurte ale scriitoarei Tania Nicolescu, marcate de neliniște existențială și de întrebare cu privire la întințările esențiale ale vieții.

Autorul scrie și descrie cu sensibilitate, măiestrie de la părinți și bunici, și mai de departe poartă, cititorii „înțeleg” trăirea sa dintr-o perioadă copilăriei: deplasarea prinșorului casei și explorarea necunoscutului, fuga și oamneni, fuga de acasă, călătoria la bunici, mătreașă în fața bunicii, boala, căsătoria, lupta pentru supraviețuire, înecarea înstrăinării și a timpului, războiul, diavolul, moartea, credința, diferențele culturale.

Toate acestea, relateate acum, la vârsta maturității, cu o anumită distanță obiectivă, dar și cu tentața subiectiv-emoțională a memoriei recuperate, sunt strălucite de tăcut și în sine sunt oarecum înșelătoare pentru care se nasc din lăcătul celor posibile.

În cele posibile încercă să recompună, nu ordonează de viață, ci fluxuri subtile care umplă și delimită identitatea de adult a autoarei.

Încercarea de realizare a celor două prozatoare scapă o undă de umor care ne îndepărtează de copilărie, dar ne primește în viața unor momente, până la istorie.

Prozele scurte ale Taniei Nicolescu, născute dintr-o bună perspectivă, dauă căre autorului copilăriei, ușoare și care autoarea spune că este delimitată forțat.



TANIA NICOLESCU (TANIA NICOLESCU)
s-a născut la 26/11/1951

CARTI PUBLICATE

- 1) Drumul spre soare versuri, editura Eikon, Cluj Napoca, 2007
- 2) Pușar - versuri, carte electronica, Editura Semanatorului 2008.
- 3) Căli de foc - versuri, editura Infonapart - Galați- 2010
- 4) Brotaclul din luna Haiku, tanka, senryu și poeme în stil haiku editura PIM 2010

ISBN 978-606-93039-6-2

Psiholog dr. Anca Tomescu

Ultima parte a cărții, cea mai substanțială, este alcătuită din douăsprezece proze scurte bazate pe o avizată și conștientă analiză a stărilor sufletești, conflictuale, cel mai adesea. Cu o acuitate deosebită, autoarea, și prin ea personajele, observă lumea înconjurătoare, se compară cu ea, își caută locul și se amuză uneori mefistofelic, refuzând înregimentarea. Se bucură sincer că este altfel decât se așteaptă cei din jur să fie, indiferent dacă prin vocea ei vorbește și gândește copila de trei ani sau adolescenta ce-și recuperează universul, preocupată de recompunerea unui univers propriu, alcătuit din găze, frunze, sunete, nisip sau banalele lumânări. Prin asta reușește să ignore exteriorul banal și distructiv, să se autoprotejeze într-un spațiu al purității.

Prozele au ca punct de interes comun lumina, devenită obsesie a ființei ce țintește dincolo de limite. În căutarea ei se zbate, se frământă, se agită, până când contactul devine posibil, îmblânzind sau măcar atenuând nemulțumirea, tristețea, estompând sentimentul neîmplinirii, lipsei rimei cu exteriorul.

Volumul, un mozaic în trei registre, poate fi definit ca opera unui creator ajuns la maturitate, preocupat de claritatea ideilor și de exprimarea lor într-un limbaj bogat nuanțat. Este o lectură plăcută și instructivă.





Ion TUTUNEA - HERCINICUL

DUHUL BĂLȚII - o carte scrisă de Gheorghe PETRE

Hotărât lucru. Trebuie să ai curaj, mult curaj să mai scrii în zilele de azi un reportaj literar clasic, temeinic, cu trăiri interioare, cu compoziție, cu perspectivă sau știință, cu har, cu scânteii neașteptate de idei sau sentiment, cu drag de lumină, cu dor de umbră...

Destinul necruțător a vrut să-i întrerupă brusc, neașteptat, cursul vieții, destul de întortocheat, în momentul în care se hotărâse să-și strângă cu migală caracteristică, într-un volum reportajele publicate în decursul vremii în presa locală, dar mai ales întâmplările și peripețiile pescărești și vânătorești care lăsaseră urme adânci în inima sa. Era cunoscut de către cei mai apropiați lui drept "Ghiță" sau "nea Geo", sau mai intim "moșu" (avea el o vorbă dacă te simpatiza mai mult: "moșule ce tânăr ești!"). Era de o modestie și de o simplitate desăvârșite, bun coleg, gata oricând să te ajute, să-ți dea o parte din sufletul său mărinimos. Să-l pui la rană - așa era bunul meu prieten - jurnalistul Gheorghe Petre, "Gicu lui mămică" - cum îi spunea preablașina, preamiloșiva și preacredincioasa sa mamă pe care o însoțeam când se organiza câte o vizită la mormântul sfinților martiri de la Niculițel.

În clipele sale de liniște, de aparent repaos și totală încremenire Gicu cădea într-o deplină, netulburată melancolie, așa cum se dezvăluie în cartea, pe care cu mult drag a scris-o și în care autorul dă frâu liber bogăției imagistice de care din abundență dispune, urzind o plămădeală de vis și de culoare.

Cartea cuprinde capitole întregi unde sunt descrise locurile, lucrurile, faptele, obiceiurile locale, așa de bine, așa de fidel, încât prin intermediul imaginilor, epitetelor și comparațiilor dar, mai ales prin mijlocirea sfintelor metafore le individualizează, le dă unicitate, măreție, făcându-le inconfundabile. Găsim capitole cu Aventuri la pescuit pe lacul Saon, Bulboana Diavolului, Razelm, Peripeții la Balta Ascunsă, Pescuit la avat la Balta Zăludă, Bibăneală la Ghiolul Câșlei, Podul Marinarilor, Reverii de vacanță pe Lacul Roșu, La scuturat setcile cu moș Axinte pe lacul Roșu.

Cucerit de frumusețile desfășurate în fața ochiului într-o cavalcadă captivantă de priveliști de nedescris, artist fotograf desăvârșit al peisajelor văzute și în același timp poet remarcabil printr-o sensibilitate deosebită, Gheorghe Petre se dovedește un fin observator al personajelor sale, un temerar frecventator al reportajului literar fără tăgadă. Bineînțeles că ușurința cu care

concepe scriitura sa literară se datorează în mare măsură faptului că autorul este prin excelență o fire poetică. A scris multă poezie și, să o spunem răspicat, poezie bună, peste nivelul mediu al celor consacrați. Dar, ca pe mulți alții, o așa-numită decepție intervenită în urma aranjamentelor făcute în atribuirea unor premii literare, îndeosebi la diferite concursuri, l-au dezamăgit.

Nu a mai scris poezie, nu a mai perseverat, a rămas în aceeași stare de stagnare, ascultându-le pe ale altora și amintirile îl năpădeau. A început să-i placă fotografia și s-a angajat ca fotograf la cotidianul "Acum". Lucrează ca fotograf la acest ziar până când, în urma unui concurs organizat de redacție, devine fotoreporter. Lucrează apoi la "Obiectiv" și, o "tristă" dar scurtă perioadă, la "Inedit".

Cea mai furtunoasă perioadă din activitatea sa jurnalistică este cea desfășurată la jurnalul "Obiectiv". Aici, ocupându-se de problemele sociale ale oamenilor simpli, le dezvăluie necazurile, le împărtășește soarta și încearcă să le vadă problemele rezolvate, să-i vadă fericiți, să-i vadă împliniți.

Acum, Gicu nu mai este. Nu mai este glasul lui susurat, murmurat, calm. A rămas lumina sângerie a amurgului care le rumenește trupul lipovencelor, curtea pustie a casei de țară cu potecile spoite cu lut galben, grădina tihnită în ceasul toropitor al amiezii, câmpia încremenită chemându-l cu tăcutele și trecutele minuni cromatice, faleza fascinantă și Dunărea cu deschiderea ei amplă, șarpele de asfalt al șoselei, labirintul canalelor strâmte și singuratic sub sprânceana de nouri.

Au rămas răsărite în minte bălțile nemărginite cu tufișuri de sălcii ieșite din păpurișuri și stu-fărișuri dese, forfotind de rațe sălbătice, stârci, cormorani și egrete, lișițe și pelicani, lebede și găște sălbătice, lupi și vulpi, enoți și mistreți, armăsari sălbatici și bizami. Apă și aer - loc de izvor și loc de întoarcere.

A avut două expoziții fotografice personale la Casa Cărții din Tulcea: prima, în 2006 cu ocazia lansării volumului VI și a doua, cu ocazia lansării volumului VII de *Elegii tulcene* ale poetului Ion Tutunea-Hercinicul.

Ochiul princiar al autorului, vine să detașeze tabloul spic al unui colț de natură, singular și lesne identificabil dintre tot felul de fidele reproduceri plastice săvârșite pe plan pictural de monștri sacri consacrați în peisajul deltaic: Constantin Găvenea, Al Ciucurencu, Eugen Bratfanof, Eugen Barău, Viorel Poiată și naivul nonagenar care nu știe ce valoare are visul, Gherasim Maxim. Iartă-ne, Doamne, pre noi vremelnicii pre acest tărâm și înveșnicește-ne, acolo unde însămburește nostalgia...





Corina PETRESCU

De căsătorie

Se gândi din timp la toate:
Și la masă și la nași.
Ea ar vrea să facă pasul,
El ar vrea să facă... pași.

Conjugală

O, traiul meu cu tine e
Mai mult decât atroce.
Deși nu ești tenor, te știu
Mulți oameni după... voce.

Iubire sufocantă

E-un bătrânel de... opt decenii,
Bogat, urât, cu nasul cârn.
Când îl privește, ea-și dorește:
„Tu să m-agăți, eu să te-atârni”.

Dilemă

Profesorul de matematici
E realmente iscusit,
Ne face permanent... probleme
Și totuși... nu e pedepsit.

Incident cromatic la naștere

Ea s-a colorat la față
Și el verde s-a făcut
Când, din două mutre albe,
Una neagră s-a născut.

Ceapa

Nu pot pricepe cum se face
Și-ntreb și eu, ca un nătâng,
Cum vine asta, culmea culmii:
O tai pe ea, însă eu plâng?

Bac, iarna

Am vrea examenul să-l dăm
În miez de iarnă grea și mare
Dar subiectele să fie
Ca fulgul de ușoare.

Generozitate de medic

Privindu-i hainele sărace
Nu i-a mai dat vreun pronostic
Prin buzunarele golașe.
- Sunt grav bolnav? - Nu, n-ai nimic!

Kilograme de valoare

Nu se mai satură, săracul,
Mănâncă-nfulecă de toate,
Motivul lui fiind că ține
Să fie om cu... greutate.

Exprimare

Mieroasă este limba noastră
Sau, poate, e doar o părere,
Căci poți să spui corect și simplu
„Mi s-a acrit de-atâta... miere”?

La o lansare de carte

A invitat pe toți din jur:
Prietenii, vecinii, fiul,
Dar lumea, sincer spun, a vrut,
Să lectureze-ntâi... meniul.

În ispită

- Acasă beat de-ai să mai vii
O lună nu am să-ți vorbesc!
- Iubito, nu mă ispiti,
De fapt, mai mult nici nu-mi doresc!

Ședințe cu proces-verbal

Astăzi nimeni nu lipsește,
Nici o doamnă, nici un domn;
La "discuții" însă, lumea
Cască gura doar... a somn.

In vino veritas

De ce te superi că beau vinul
Și că mă-mbăt și eu nițel?
Când adevărul îl iubești
Știi bine că-l găsește în el!

Nevinovat

El umblă doar cu capul gol,
Și să-l acuzi nu ai temei,
Căci capul lui mereu e plin
De poz(n)e cu femei.





Tudor PETCU

Eckhart Tolle sau despre puterea de a fi prezent

Una dintre problemele, sau mai bine-zis dilemele majore, care macină omul luat ca atare este faptul de a fi prezent în sine însuși, în orizontul său lăuntric caracterizat de o multitudine de contradicții, dar și de o sursă extraordinară care constituie leagănul bucuriei de a fi oameni, de a ne fi născut. Nu întâmplător, Eckhart Tolle, despre a cărui biografie nu se va vorbi nici pe departe în lucrarea de față, aduce în lumină conceptul de "putere a prezentului", lansându-ne parcă o provocare de a îndrăzni să ne cunoaștem, dar și de a descoperi că noi, în calitate de individualități suntem înzestrați cu foarte multe capacități și posibilități pe care le dăm uitării fie pe drumul cunoașterii care nu îmbracă forma esențială a înțelegerii, fie pe drumul evoluției sociale, care, și aceasta la rândul ei, ne împinge într-un fel sau altul în prăpastia dizolvării. Ce este de făcut în acest sens?

Propunerea lui Eckhart Tolle poate fi înțeleasă ca o încercare în primul rând din partea noastră de a ne cultiva discernământul necesar de a face distincția imperativă dintre cunoaștere și înțelegere, fără de care întâlnirea noastră cu prezentul nu ar putea avea loc. A cunoaște înseamnă de cele mai multe ori a dobândi, a asimila cunoștințe, deci a apprehenda. Însă cunoașterea nu întotdeauna ne garantează înțelegerea, pentru că adesea, chiar ceea ce ajungem să cunoaștem, ajunge să ne înșele, să ne întindă capcane provenite din propriul nostru orgoliu pe care trebuie să-l percepem în calitate de entitate separată de ființa umană. Cunoașterea înșelătoare pe care am încercat să o subliniez este posibilă numai ca urmare a minții cu care nu trebuie să ne identificăm, cel puțin nu de fiecare dată. De aceea, Eckhart Tolle își asumă cu fermitate principiul potrivit căruia omul nu este totuna cu mintea. Cunoașterea este un produs al minții care, fără să ne dăm seama, distorsionează adevărul lucrurilor și în felul acesta ajungem să ne creăm propriul nostru adevăr sau propriile noastre adevăruri din care vor izvorî la nesfârșit alte și alte adevăruri ce vor face obiectul superficialității noastre. Mintea este un instrument acțional specific dimensiunii sensibile în care trăim, dimensiune ce cuprinde în sine doar copii după idei, adică imperfecțiuni și umbre. Cu alte cuvinte, trăim într-o lume a umbrelor, iar mintea noastră acționează, atâta vreme cât îi permitem, în conformitate cu aceste umbre.

Pe de altă parte, înțelegerea este posibilă în măsura în care menținem în permanență comunicarea cu propriul nostru sine, cu interiorul nostru ce ascunde o comoară ființială și transcendentă care nu poate fi defi-

nită cu ajutorul cuvintelor, ci în lumina comuniunii cu noi înșine prin intermediul căreia pătrundem pe o treaptă ascendentă a evoluției spirituale. Omul este înzestrat cu absolut tot ceea ce este nevoie, dar nu are cum să dobândească această înțelegere decât dacă se lasă mânat de acea putere a prezentului.

Capacitățile pe care le ascunde natura umană și la care s-a făcut o oarecare referire până acum, sunt speciale datorită faptului că ele provin din astral, sursa principală, de altfel, de unde ne dăm seama că gândurile noastre, acțiunile noastre, cuvintele noastre, ajung în astral. Având în vedere că noi ne tragem seva din astral, atunci - spune Eckhart Tolle - avem o datorie morală fundamentală față de noi înșine, și anume aceea de a trata ceea ce nu are legătură cu sinele interior ca pe o entitate separată. Sinele ascunde acele capacități spectaculoase, sau să le zicem metafizice, iar pentru cunoașterea Sinelui este necesară o stare perpetuă de abandon în noi înșine, ca mod de a accede către cele mai ascunse orizonturi de percepție care fac obiectul ființării noastre specifice, fiecare ființare fiind, de altfel, un unicat, chiar ca urmare a moștenirii astrale a Sinelui a cărui nevoie primordială este întoarcerea la Sursă. Dar atâta vreme cât vorbim despre minte sau despre corp cu toate senzațiile lui specifice, inclusiv cele de durere, ar trebui să ne dăm seama că este de datoria noastră să opunem o anumită rezistență sau să spunem un NU ferm suferinței, durerii, incertitudinii etc. Tocmai pentru că suntem dependenți de facultățile empirice ale corpului sau de triumfalismul minții noastre, identificabilă ușor cu ego-ul personal, ajungem să ne asumăm un statut de victimă și implicit să nu promovăm extemporalul cu viața, care din fericire se tot repetă pentru ca noi la un moment dat să deprindem discernământul necesar.

Din păcate, în general, oamenii preferă comoditatea aparențelor. Nu întâmplător, doi mari moralști francezi, La Rochefoucauld și Paul Réé spuneau răspicat: Nimic nu este mai insultător decât aparențele. De exemplu, de multe ori avem senzația că ne apasă o durere corporală, organică și instantaneu devenim victime ale propriului corp. Noi răspundem durerii respective, succumbând parcă la nivel de atitudine în fața ei, dar de câte ori încercăm să comunicăm cu această durere și în mod automat cu corpul nostru? Mesajul pe care Eckhart Tolle încearcă să ni-l transmită este unul foarte simplu: în cele mai multe cazuri noi putem fi proprii noștri doctori, terapeuți, desigur, respectând proporțiile și situațiile, dar pentru aceasta este nevoie să știm să ne situăm dincolo de corp, afirmație totuși nu tocmai ușor de penetrat.

Viața ne pune în diferite situații, fiecare cu natura ei, dar cum știm să fim prezenți în situația respectivă? Prin a pătrunde dincolo de elementele componente ale acelei situații, asumându-ne în acest sens toate pârghiile intelectuale și spirituale necesare, sau păstrând o dependență față de aparențele multiple care ni se înfățișează?

(continuare în pag. 25)

Tănase DĂNĂILĂ

Constantin Oancă – Un scriitor care adună
depărtările în carte

[O corabie care nu mai sosește
editura TipoMoldova, Iași, 2012]

Scriu în primul rând să-mi aduc mie corecții. Cel ce scrie cu propriul sânge - vorba lui Nichita Stănescu - se modifică pe sine, la nivelul ființei lui interioare se produc mutații calitative. Scriu cu gândul la Dumnezeu în primul rând și numai dacă EL va fi convins de ceea ce scriu, pot să fiu crezut și de semenii mei.

Așa mi-a mărturisit într-un interviu scriitorul Constantin Oancă. Numai un om în care Divinitatea își revarsă harul este dominat de o asemenea modestie, de o asemenea smerenie. Și chiar dacă nu-și etalează dimensiunea potențialului său umanist, trudnicia sa creatoare este ziditoare, ajută la **eliberarea omului din captivitatea nimicului**, ca să îl citez. Înainte de a fi dascăl, de a fi scriitor, de a fi părinte și soț, el este un om, o conștiință. Condiție pe care și-o cultivă cu obsesie pentru că iată ce ne mai mărturisește: **Decât un scriitor fără om, mai bine un om fără scriitor.**

Cum să nu fie o conștiință un dascăl-scriitor care lucrează la ridicarea omului nu deasupra sa, ci în el însuși, pentru că, iată ce le spune copiilor, ce ne spune nouă:

Adevărul nu se vede decât cu ochii curați.

Kitschul e o jivină care atentează la cântecul unei păsări.

Bunul gust este undelemnul din candela fecioarelor.

Răul este un păianjen în pânza căruia, pe întuneric, se prinde omul.

O lume fără Dumnezeu este o clepsidră în care curge nisipul deșertăciunii.

Cunoașterea este eliberarea omului din captivitatea nimicului.

Cunoașterea ne mută îngerul de pe umăr în minte.

Educația este coborârea în noapte a omului și scoaterea lui la lumină.

Am făcut acest preambul înainte de a mă referi la cartea sa, **O corabie care nu mai sosește**, pentru că scriitorul Constantin Oancă are o creație de o mai largă respirație și ar fi nedrept să-l încăpem doar în acest traiect al trăirilor sale lirice.

În antologia **O corabie care nu mai sosește** ni se oferă totul: *Cercei de cuvinte / Cuvinte din lacrimi / Și lacrimi din sunete / acesta este drumul aurului / numit viața mea*, o viață ca o carte deschisă nu pentru a o oferi lumii ca pe un spectacol ci pentru că nu are de ce să o țină ascunsă, pitită vederii.

Viața, cu toate ingredientele ei - iubirea, bătrânețea, credința, moartea, zbciumul omului și a lumii sunt teme pe care poetul le aduce în pagini, infuzându-le tensiuni, îmbrăcându-le într-un veșmânt estetic. Iată cum privește cu duioșie, cu nostalgie, cu lirism tainele omului: *Am văzut o femeie îmbătrânind / ce bărbat o fi îmbătrânind / în ochii ei?*



Motivul iubirii prezent în toate scrierile poetului este și generalizat, și nuanțat: *Ferice de femeia căreia sufletul pereche i se confesează liric: ... de ce să-mi amintesc de tine / dacă nu te-am uitat.*

Poetul se află în empatie cu stările lumii de unde se retrage căutând adierea divină: *Eu cânt în corul îngerilor / ca să uit durerea / din corul oamenilor.* În toate faptele sale de viață, în educația pentru care are deplină vocație, în relațiile interumane, răspândește mireasma a ceea ce a însemnat prin veacuri greua dar dulcea povară de sacerdot. Un răspânditor de spirit creștin pus într-o minunată simbioză cu cultura.

Am spus cândva că poetul Constantin Oancă se află într-o nișă a inimii mele. Aduc corecție: l-am adus în centrul inimii. Pentru că el aduce omul la trăirile lui înalte, sedimentează frumosul, onestitatea, bunătatea, prietenia totală și necondiționată, este incapabil de meschinării, este un caracter. Într-o lume anapoda, în care toți mășcăricii sunt purtători de torțe fumegând și repere existențiale, el aduce echilibru, îmblânzește fiara din om.

Dacă există ceva mai sfâșietor decât un trup care se prăpădește din lipsă de pâine, e un suflet care se stinge din lipsă de lumină spunea marele spirit de extensie universală - V. Hugo. Iar cultura, educația, apropiere omul de esența sa.

Lumea este un vânt mare / din fața căruia trebuie să mă retrag / să nu rămân un vânător de vânt, ne mai spune Constantin Oancă.

Nu, poet! Rămâi un vânător de simțăminte înalte căci altfel n-ai putea spune: *Sunt împreună lucrător cu Dumnezeu / El mă naște / Și eu mă renasc.*

De aceea poetul este un om pe care Dumnezeu îl privește cu toate stelele.





Tănase CARAȘCA

Felia lui Murphy

Conform unei frecvente teoreme
Ce circulă și pe la noi de-o vreme
Aparținând lui Murphy, se-nțelege
Și i se spune cam năstrușnic - lege,
Ne face să schițăm o cruce mare
De inversu-ntâmplării următoare:
Un oarecare, într-o dimineață
A-ntins pe pâine unt, apoi dulceață
Și când să muște cu poftă și spor,
Omul scăpă felia pe covor...
Închise ochii, pregătit de ceartă
Știind că numai legea-aceea iartă,
Nu și nevasta, ce privește sobră
Și mușcă de greșești, precum o cobră.

Murphy ne-nvață spre a se-nțelege
Că-n speță, este vorba de o lege,
Aceasta spune și nu-i teorie,
Că dacă ungi din pâine o felie
Cu unt, dulceață, gem sau margarină
Și din nefericire-o scapi din mână,
Se va lipi și nu întâmplător
Sigur, cu fața unsă, pe covor.

Acum, că știm cum este cu scăpatul,
Să lămurim problema cu bărbatul:
Strângând din dinți, își spuse „fie ce-o fi”
Că doar citise „Legile lui Murphy”
Dar tresări, zâmbi bine dispus
Văzând felia cu dulceața-n sus.
Dar bucuria nu îi fu prea lungă
Când a-nțeles că legea-i într-o dungă
Și obsedat de-această întâmplare,
Domnului Murphy-i scrise o scrisoare
În care-i povesti scena descrisă
De legea lui vestită, contrazisă.

Primind scrisoarea, Murphy s-a-ntristat
Și de-ntâmplare greu contrariat,
Vreo două luni făcu noi expertize
Mii de-ncercări, profunde analize,
Apoi, îi dădu omului răspuns
De ce, felia lui cu spațiul uns
Căzu, contrazicându-i teoria
În speță, cu dulceața și felia.

- Domnule dragă, legea e validă
Și nu e teorie s-o desfidă.
Eu te asigur, este cu vechime,
Problema-am studiat-o-n profunzime

Și până să devină-universală
Am experimentat-o cu migală
Și-abia apoi, în ale lumii state
A fost votată-n unanimitate!
Dar ca să fiu scutit de diatribă,
Îți spun că legea n-are nici o hibă
Ba chiar, cred, dumneata ești vinovat
Și cu știință lege-ai încălcat,
Că ai scăpat felia, e normal
Dar nu ăsta-i blestemul capital!
Greșeala-i gravă, legea nu te iartă...
Ai uns felia pe fața cealaltă!

Amice dragă, că m-ai provocat,
Să n-ai probleme, am să-ți dau un sfat:
Fii mai atent, atunci când ungi felia,
Să nu se afle-n jurul tău soția.
Că legile te scuză câteodată,
Dar soața nu te iartă niciodată!

Dilema metisului

Ițic avea mama țigancă,
Iar tată-su era evreu,
Că neconformități ca asta
Apar pe lume mai mereu.

Și la un timp, Ițic, metisul
Pe când ajunse-așa... puștan
Îl întrebă pe tat-su Șloim:
- Eu sunt evreu, sau sunt țigan?

- Da ce-ți veni așa, deodată,
Tu crezi că asta-i o problemă?
- Ar fi, veni iute răspunsul,
Că mă apasă o dilemă...

Natale are-o bicicletă
Și nu știu cum să procedez,
Întreb, s-aleg una din două,
S-o fur, sau să negociez?

Paradox

Domnule doctor, sunt într-o dilemă,
Căsătoria mea e-ntr-un declic
Și sunt convins, există o problemă
Că n-o-nțeleg, dar o să vă explic.

De câte ori ajung băut acasă,
Soția mea, de parcă-i un făcut,
Chiar dacă o doresc, ca pe-o mireasă
Nu mă suportă, fiindcă sunt băut!

Că nu mă vrea 'mnea-ei, că-s amețit
Nu cred că ar fi marele necaz,
Dar am venit, că nu sunt lămurit
De ce nu o suport eu, când sunt treaz?



Ortansa TUDOR

Adrian Erbiceanu - Printre silabe

Sumar al prezentării făcute sâmbătă 21.04.2012, cu ocazia lansării volumului poetului **Adrian Erbiceanu, Printre silabe**, organizată de Asociația Scriitorilor de Limbă Română (ASLRQ), la Centrul Socio-Comunitar, 6767 Côte-des-Neiges, Montréal

Spunând Adrian Erbiceanu, ne gândim, în primul rând, la cofondatorul și Președintele Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec și la Directorul executiv al Editurii de limbă română (ASLRQ) din metropola canadiană Montréal. Dar de data aceasta Adrian Erbiceanu ni se prezintă cu un volum de poeme, carte ieșită proaspăt de sub tipar datorită efortului Editurii Singur din Târgoviște.

Talentul poetic al dlui Adrian Erbiceanu, dublat de instruirea specială de care s-a bucurat în țară - ca elev al unor școli de elită: Liceul Militar din Breaza, Școala Militară Superioară de Ofițeri din Pitești și ca absolvent al Facultății de limbă și literatură română la Institutul Pedagogic din București - și-au pus amprenta asupra operei sale literare.

Recitindu-i poemele, descoperim o stare originală de poezie, o stare ce se degajă din versuri armonioase, scoțând în evidență virtuțile expresive ale limbii române, muzicalitatea ei. Melodicitatea discursului liric dovedește stăpânirea artei scrierii poetice clasice, ordonate, disciplina unei scriiturii îndelung studiate, dar și farmecul ambiguității moderne.

Volumul - o creație lirică deschisă, sinceră și luminoasă, ascunzând "printre silabe" ecouri ale unor seisme sufletești proprii autorului dar și condiției emigranțului - reprezintă însăși modernitatea versurilor «clasice» pe care nu toți o înțelegem sau o înțelegem cu greu. Poetul își deschide sufletul celui care știe să-l citească. El știe cum să transforme în "marea poezie" propriile meditații, sentimentele, acele "gânduri ilicite", cărora le sunt supuse toate vârstele. El urcă trepte după trepte (v. Treceai, În calea ta, Și tot alerg, Bat caldarâmul vieții), purtat, parcă, de un nestăvilit **dor**, Dorul-dor devenit concept filosofic la Lucian Blaga, reflectat în poezia lui Goga și împământănit de Grigore Vieru. Poetul nu s-o fi gândit, poate, la aceste apropieri, dar cititorul le face pentru că împreună aparținem aceluiași spațiu al inconștientului, spațiu care, parcă profetic, a fost numit «spațiul mioritic».



Vreți să știți cât de român este A. Erbiceanu, care este contribuția sa la dezvoltarea limbajului poetic românesc? Citiți-i atent acest ultim volum!

La niciun poet din Diaspora nu am găsit atâta romantism evocator ca în Poezia lui. Am întâlnit, e drept, tablouri nostalgice ale plaiurilor natale presărate cu intraductibilele cuvinte românești: **dor, plai**,... ce ne apar ca scăpărări de stele pe firmamentul peisajului poetic al țării de origine, dar la Adrian Erbiceanu am descoperit constelații; expresii întregi transformate în simboluri. El îi dă cuvântului intraductibil românesc, conotații noi, traumatizante. Pentru frumusețea și tragismul ei, îmi permit să reiau în întregime poezia intitulată, pur și simplu "Dor": "Jos la răscruce, gata de ducă / Ce mă mai ține, mă tot hurducă. // Dorul atârână frunză săracă, / Dragostea vine, dragostea pleacă... // Prind, ca din palme, să se răsfire / Cioburi păstrate în amintire... // Ca o minciună consolatoare, / Vremea mă ninge, clipa mă doare...".

Poezia lui Adrian Erbiceanu e învăluită în taină, în doruri ce transpar în boare folclorizantă, în starea eminesciană; de aici și polarizarea atenției către "marea trecere", cu toate interjecțiile și semnele ei de exclamare. Și poezia sa are: "un nu știu ce, și-un nu știu cum", adică un farmec aparte.

Rătăcitor, el suie din treaptă în treaptă, piramidal. Ajuns în vârful ultimului modul al coloanei infinite, imaginează o spirală din care năzuiește să cuprindă infinitul, căci asta ne este soarta celor care ne-am născut pe plaiurile lui Eminescu și Brâncuși. Să năzuim mereu spre altceva, tot mai sus, dar care veșnic "va rămânea departe". Și, conchide poetul în poezia "Mă-ncearcă, uite-așa": "Mă-ncearcă, uite-așa un dor... / Și iar mă-ntorc la poarta ta și bat...".

La poarta cui? - ne întrebăm noi, cititorii - LA POARTA POEZIEI!

Volumul Printre silabe, prin varietatea, profunzimea și modernitatea materialului expus, este o carte grea de sensuri care ne invită să o citim cu mare atenție.

Cele 60 de poeme cuprinse în acest volum constituie un florilegiu. Nu ne rămâne decât să mulțumim Editurii Singur pentru această neașteptată oportunitate.





Marin MOSCU

Rondelul bucuriei scurte

Când ceva e bun în țară
Bucuria este scurtă
Că devine de ocară
Cel ce a muncit pe burtă
Ca să facă-o faptă rară
Într-o perioadă scurtă,
Când ceva e bun în țară
Bucuria este scurtă.

Injuria nu e rară,
Injuria nu-i abruptă,
Vine și te înfioară
Stăpânirea, te insultă
Când ceva e bun în țară.

Rondelul harului înnoitor

Sunt omul însetat de bine,
Bine în țara mea de dor,
Vreau să zidesc peste ruine,
Chiar morților să dau fior -
Deasupra lor să se închine
Hulubii albi în 'naltul zbor.
Sunt omul însetat de bine,
Bine în țara mea de dor.

Să nu pășim în țări străine
Purtând pecetea, uimitor,
C-avem în noi porniri haine,
Ci-avem doar har înnoitor,
Sunt omul însetat de bine!

Rondelul petelor

Pe haine de ai pete nu-i nimic,
În suflet dacă ai, e mare jale,
O pată speli cu apa din ibric,
Dar sufletul nu-l speli nici cu petale
Și firu-n patru, Doamne, de-l despic
E o batistă pusă pe țambale,
Pe haine de ai pete nu-i nimic,
În suflet dacă ai e mare jale.
De pete roșii, Doamne, mă dezic,
Dalmațieni-s și-n vieți literare,
Dar petele de sânge-n mare trafic
Se-mbuibă azi în turme sociale,
Pe haine de ai pete nu-i nimic.

Rondelul alegerilor

Fasolea-i doar aleasă din țărână
Să umple guri scăpătătoare,
Fasolea o alege o bătrână,
Tot ea e rugul din parlamentare,
După care-nvinsă se adună
În sine-i de rea nepăsare.
Fasolea-i doar aleasă din țărână
Să umple guri scăpătătoare.

Un gust amar, politica ce scârână!
Pute în hărdău nemuritoare,
Promisiunea scapă iar din mână,
Din inimi fără remușcare,
Fasolea doar aleasă-i din țărână?

Rondelul fâlfâielii

Mi se fâlfâie de tine
Când ceva nu îmi convine,
Ori când lucruri nu sunt bune,
Se fură codrul de pâine,
Simți că valu-i te răpune,
Și-așa vrei clipe senine,
Mi se fâlfâie de tine
Când ceva nu îmi convine.

Răul nicicând nu apune,
Crește chiar și pe ruine,
Peste zări prinde suspine
Viața grea, iarăși revine:
Mi se fâlfâie de tine!

Rondelul vechii năzuințe

Ca turmele de porțelan bronzat,
Lumea merge, scuiță, amenință,
Democrația-n șanțuri a intrat,
Sub steagul țării crește iar dorință
De-a scoate nepăsarea la mezat
Din partea celor ce nu au voință,
Ca turmele de porțelan bronzat
Lumea merge, scuiță, amenință.

Se-ntreabă tot românul însetat
De libertatea ce i-a fost credință:
Cine, Doamne, speranța ne-a furat
De mergem iar spre vechea năzuință
Ca turmele de porțelan bronzat?





Maria TIRENESCU

Pâinea

Când au auzit de criză, Rodica și Mitică, acum pensionari, au căutat soluții să cheltuiască mai puțin pe mâncare. Ea a fost contabilă, iar el inginer agronom și socoteau de unde să reducă din cheltuieli. Până la urmă au stabilit că pot să facă pâine în casă.

S-au interesat cât costă o mașină de făcut pâine, au întrebat în piață cât i-ar costa să cumpere grâu, să-l macine și au ajuns la concluzia că merită efortul financiar. În câteva luni, costul cu mașina de pâine s-ar amortiza.

Într-un sat din apropiere locuiau prietenii lor, Ileana și Cornel, care moșteniseră o bucată de pământ. Ea fusese educatoare, iar el secretar la școala din sat. S-au pensionat de curând și s-au gândit că ar fi bine să semene grâu pe acel pământ. I-ar fi costat aratul, semănatul, erbicidatul, seceratul, dar nu mai era nevoie să prășească. Din banii pe care i-ar fi obținut din vânzarea grâului puteau să plătească aceste operații. În plus, le rămânea și grâu pentru cele câteva găini pe care le aveau în gospodărie. Au așteptat destul vremea în care să fie liniștiți.

Într-o zi, sună telefonul. Cornel, fiind aproape, răspunde.

- Servus, Cornel! Sunt eu, Rodica. Am aflat că ați secerat grâul. Cum ați ieșit? Vindeți din el?

- Servus, Rodica! Sunt mulțumit. L-am uscat la soare, l-am depozitat în voz* și în câteva butoaie. L-am dat câteva feldere cuscrului, îmi opresc de sămânță, opresc pentru găini și ceea ce e în plus vând. Trebuie să plătesc tractoristul. Știți cum e pensia...

- Dacă îl vinzi, nu-mi dai și mie? Știi, noi facem pâine în casă. Leșim mai ieftin și avem pâine proaspătă la orice oră.

- Îți dau, la prețul pieței.

- Cum se dă la voi?

- Cu 15 lei ferdela**.

- E foarte bine!

- Să știi că nu am măcinat, nu știu dacă e bun de pâine. Nu e treierat.

- Nu-i nimic! Poți să ni-l aduci acasă?

- Măine merg cu mașina la atelier și trec pe la voi. Cât să vă aduc?

- Șapte ferdele. Îi las lui Mitică banii, că eu merg la o prietenă să-i verific actele. M-a rugat să o ajut. Are o firmă și nu prea știe contabilitate.

- Bine, după ora unu ajungem la voi. Salutări lui Mitică!

- Spune-i Lenuței că o pup! Servus!

A doua zi, cu sacii în portbagaj, Ileana și Cornel pleacă la oraș. Trec mai întâi pe la atelierul mecanic.

Ileana auzea un fluierat, atunci când vira mașina la dreapta. Mecanicul ridică mașina și desfăcu roata din față.

- Dacă mai amânați câteva zile vi se bloca roata asta. Când i-ați înlocuit plăcuțele?

Cornel o privi pe Ileana. Ea era responsabilă cu datele.

- În urmă cu doi ani. În iunie, că am fotografiat macii de peste drum.

- Garanția e de 18 luni. Ați venit la timp.

- Am avut noroc. Schimbați plăcuțele la toate roțile. Să fiu liniștit.

În timp ce mecanicul lucra, telefonul mobil suna. Era Rodica. Nu știa de ce nu au ajuns la bloc. Era trecut de ora unu. Cornel o liniști, dar era convins că Mitică nu mai are răbdare. Semănau atât de mult! Amândoi vorbesc mult, sunt nehotărâți, schimbă mereu planul... Nimic nu mai e la fel ca în urmă cu câteva minute.

După o jumătate de oră, Cornel a oprit în fața blocului. A intrat în bloc odată cu un locatar, a mers în pivniță, așa cum i-a spus Rodica. L-a găsit pe Mitică. Acesta s-a plâns că e obosit, că a pus hârtie pe rafturi, că abia a zăgrăvit pivnița. A trebuit să facă singur toată munca. Rodica merge de câteva zile la prietena cu firma.

Puțin nervos, Cornel iese și proptește ușa blocului cu o cărămidă.

- Ajută-mă să duc sacii în pivniță! Mitică nu poate.

- Eu pot, că sunt mai tânără și nu mă mai doare mâna ruptă...

Cei doi ajung cu sacul în boxa lui Mitică.

- Puneți-l aici, pe sertarul ăsta! Nu așa, așa...

Mitică arăta în ce sens să fie rotit sacul, dar Cornel nu vedea. Nici lui nu-i era ușor.

După ce au dus sacii, Cornel îi șopti Ilenei:

- Acesta nu are de gând să dea banii?

Mai netezește puțin un sac și spune:

- Noi plecăm. Avem găini și trebuie să le dăm mâncare. Se culcă repede, ca găinile...

Mitică, parcă nu se poate despărți de bani. Îi numără, îi îndoiește, îi netezește și-i dă lui Cornel.

- Servus! Spune-i Rodicăi că o pup!

- Servus și drum bun!

Urcând treptele, Ileana și Cornel comentează:

- Nu așa, așa! Mai încolo! Așa...

- Lasă-l, că el nu a fost dascăl să știe să explice! Bine că a dat banii! Te-ai temut că uită. Vezi că n-a uitat?

Două zile de liniște. Viață de pensionari: televizor, filme, muzică, nimic deosebit. Duminică. Ileana încuie poarta și, obosită, oprește aparatul de radio. Se pregătește să doarmă după masă. Aude sirena trenului de ora trei fără un sfert. Ațipește.

Sirena trenului. Acum merge în jos. Ileana știe că a dormit o jumătate de oră. Soneria de la poartă îi anunță că au musafiri. Cornel ia cheia să deschidă. Se întoarce repede:

- Știi că am presimțiri. N-am avut chef să vorbesc cu Rodica, dar a venit Mitică. E în bucătărie.

(continuare în pag. 24)

Vino să vorbim cu el!

Ileana îi găsi pe cei doi bărbați discutând despre tren. Mitică se simți dator să explice:

- N-am mai fost de mult pe la voi. Am uitat că trebuie să cobor în haltă și m-am dus până în gară. Am întreat de voi și cineva mi-a spus să urc și să cobor în haltă. Vedeți, am uitat de când n-am mai fost pe aici.

Ileana și Cornel își aruncară priviri sugestive.

- Dacă ne anunțai că vii, ți-am fi spus ce trebuie să faci, spuse Ileana pe un ton care sugera că așa ar fi fost politicos.

„Nici ora 3 de după-amiază nu era o oră potrivită pentru vizite neanunțate”, gândi ea, dar tăcu. Îl privi pe Mitică, văzu că are o servietă demodată. Cu siguranță, o avea de când lucra. Înainte de apariția servietelor cărora toți le spuneau diplomat, acestea erau foarte practice. În ele se puteau duce dosare, dar aveau grosimea de zece centimetri. În caz de nevoie, într-o astfel de servietă încăpea o cămașă de schimb...

- Bei o cafea?

- Sau preferi un pahar de țuică. Am țuică foarte bună. De prune.

- Să vă spun eu cum fac, de câtăva vreme! Îmi fac o cafea. Voi cum o faceți?

- Turcească, la ibric, răspuse Ileana.

- Mai exact, îi ceru Mitică.

- Cum am învățat de la bunica mea, dobrogeanca. De altfel scrie și în cartea de bucate Sanda Marin.

- Mai exact, insistă Mitică.

Cornel privea nedumerit. Nu spuse nimic, luă pahare din vitrina bufetului și turnă în ele țuică. Așteptă.

- În ibric măsoară la o ceașcă de apă, o linguriță de cafea și una de zahăr. Pentru mine pun mai multă apă, o ceașcă de ceai.

- Așa beau și eu, cu ceașca mai mare.

- Ne înțelegem bine, până aici. Apa cum o pui, caldă sau rece.

- Bunica pune apa rece, așeza ibricul pe foc și aștepta să se umfle cafeaua. Amesteca puțin, o mai pune o dată pe flacără și o turna în cești.

- Eu pun cafeaua în apa care fierbe. Apoi iau ibricul, pun o picătură de apă rece în cafeaua fierbinte, aștept câteva minute să se decanteze și abia atunci o torn în cană.

- Noi o trecem prin strecurătoarea de ceai, dacă ne grăbim.

- Să vă spun cum îmi beau cafeaua, insistă Mitică. După ce mi-am pus cafeaua în cană, iau un pahar cu rachiu, îmi ating buzele cu el, după două secunde beau o gură de cafea. Apoi, iar rachiu, iar cafea.

Cornel și Ileana se priviră o clipă. Fiecare voia să știe ce gândește celălalt. Ileana era stăpână pe situație. Luă ibricul de pe foc, stinse aragazul și așeză ceștile pe masă. Mitică respectă ceremonialul propriu. Ileana a băut cafeaua cât încă era fierbinte și a rămas liniștită pe scaun. Au întreat ce face Rodica, ce face fiica lor...

- Cât e ceasul, trebuie să plec cu trenul de cinci...

- Ai destul timp. De aici se aude când vine trenul de Blaj. Dacă pleci când sosește trenul, ajungi la timp în haltă. Acum se dau bilete din tren?

- Da, pot să iau de la conductor.

- Atunci, hai să mai bem un păhărel, că ne vedem foarte rar, spuse Cornel.

- Știți de ce am venit?

- Ar fi bine să ne spui.

- Rodica a făcut pâine din grâul pe care l-a luat de la voi.

- L-am spus doar că noi nu am măcinat decât pentru găini.

- Stați să vedeți!

În acest timp, Mitică deschise fermoarul servietei și scoase două pâini negre. Parcă erau coapte în tăvi de chec.

- Uitați-vă! Asta e din grâu luat din piață, iar asta e din grâul de la voi.

Mitică se uita în jur. Ileana înțelese. Deschise un sertar și-i dădu un cuțit și un fund de lemn. Mitică tăie din fiecare pâine câte două felii.

- Gustați!

Au rupt câte puțin din pâinea crescută. Ca la comandă, au spus, într-un glas:

- E cu chimen.

- Rodica pune chimion în pâine? Se poate mânca cu orice?

- Doar i-am spus să nu mai pună nimic decât rețeta de pe mașina de pâine! spuse, iritat, Mitică, mâncând în continuare din felia pe care a început-o.

- Acum, gustați și din pâinea astalaltă!

- De ce să mai gustăm? Se vede că nu e reușită.

- Acum, ce facem?

- Doar am vorbit ieri cu Rodica. L-am spus că îi dau banii, dar să îmi trimită sau să îmi aducă grâul înapoi. Vecinii mă întreată dacă mai am grâu să le dau. La târg se vinde cu 16 lei ferdela. Măcar nu fac un drum mai lung.

- Cât e ceasul?

- Mai e timp. Încă nu a sosit trenul de Blaj.

Mitică a adunat pâinile, le-a ambalat în hârtia în care le adusese și le-a așezat în servietă. Ileana a adunat firimiturile de pe masă și le-a aruncat în tăvița în care aduna pâinea pentru găini. Nu mai văzuse asemenea gesturi și își stăpâna cu greu zâmbetul.

- Cât e ceasul?

- Cinci fără un sfert.

- Atunci, mă pregătesc de plecare. Merg încet, să văd ce mai e prin sat. Nu mai știam să ajung la voi. Am fost, parcă, de două ori la voi. Dar am uitat.

- Așa e. N-ai mai fost de mult pe la noi. Rodica a mai fost o dată. De când v-ați pensionat vă mișcați mai greu.

- Eu am avut o grădină a cuiva și am lucrat-o. Nu puteam să plec.

- Ne-a spus Rodica.

- Am avut o bătrână pe care a îngrijit-o Rodica.

- Am înțeles că ați trimis-o pe bătrână la apartamentul ei. Și i-ați găsit o chirie să fie aproape de ea.

- Așa e. Rodica îi duce mâncare zilnic. Măcar nu ne lovim mereu de ea.

- V-a obosit destul. Mi-a povestit Rodica. Ne-am întâlnit la policlinică astă-vară, când mi-a luat gip-

(continuare în pag. 25)

sul de pe mână. Ți-a spus că mi-am rupt mâna? De bine ce m-am pensionat. Și tocmai când aveam de lucru...

- M-au ajutat doi vecini, că Ileana nu putea să facă mare lucru cu mâna stângă. Doctorul i-a spus să-și menajeze mâna încă două-trei luni. Nici acum nu ridică mai mult de două kilograme cu mâna aia.

În timp ce vorbeau lângă poartă, se auzi sirena trenului. Dacă nu ar fi stat de povești, putea să meargă cu trenul în gară și să stea liniștit în vagon.

- Plec! Vă pup!

- Spune-i Rodicăi că rămâne așa cum am vorbit!

Mitică plecă spre haltă. Ileana putea să se des-carce. A intrat în casă și a început să râdă. Și-i imagina pe Mitică înmuindu-și buzele în rachi și bând cafeaua cu înghițituri mici. Apoi văzu firimiturile din tavă. Tocmai intră Cornel.

- Măi, ce om! Nu are găini, dar a adunat și firimiturile de pâine!

- Am uitat să-l întreb dacă Rodica mai face texuri.

- Ce să facă?

- Texuri. Nu știi ce sunt acelea?

- Un fel de cuie pentru pantofărie.

- Habar n-ai! Sunt niște biscuiți ca ăștia de pe farfurioară. De fapt, nu știi cum sunt texurile pe care le face Rodica. ăștia sunt de la cofetărie.

- Ce-aș mai fi dormit! Nu credeam că Mitică face atâta drum pentru demonstrație. De acasă a plecat pe la unu și ajunge pe la șase. Măcar să ne fi spus că vine. Pregăteam ceva. Surpriză pentru toți.

- Nu te mai consuma! El ne-a primit în pivniță. Și știa că mergem.

- N-am mai văzut asemenea om!

- Nu e de mirare că nu are prieteni.

- Rodica e mai prietenoasă.

- Ea e moață, iar el e de prin sud, nu știu exact de unde. I-a plăcut în Ardeal, de aceea a rămas aici.

- Gata cu vorba! Se culcă găinile și nu le-am dat de mâncare.

Până când Cornel a hrănit găinile, Ileana a aranjat lucrurile în bucătărie.

Săptămâna următoare a trecut fără evenimente. Cornel a așteptat să-i trimită Mitică grâul. S-a cam plictisit așteptând. A avut noroc cu Ionică, vecinul. Mergea la oraș din două în două zile. Cornel l-a rugat să treacă pe la Mitică dacă are timp.

Sâmbătă după-amiază, Ionică a sunat la poarta lui Cornel. Trecuse pe la blocul lui Mitică. L-a ajutat un tânăr care tocmai venea din oraș, a încărcat în mașina lui sacii cu grâu și i-a dat lui Mitică banii.

- Domnule secretar, v-am adus grâul. Unde vreți să-l pun?

- Lasă-l lângă poartă și hai în casă!

- Nu vă supărați, mă grăbesc!

- Bine. Uite aici banii! Dar, ia spune-mi, cine a cărat sacii?

- Cine? M-a ajutat un băiat. Doamna nu era aca-să. Am vorbit cu domnul Mitică la interfon și a coborât în papuci să-mi dea grâul. Important era să ia banii.

- Să vii mâine să bem un pahar cu vin! Până atunci, îți mulțumesc pentru ajutor! Dacă nu mergeai tu la oraș, ar fi trebuit să merg eu. Oamenii ăia nu aveau cu

cine să mi-l trimită. De aceea au tot amânat. Nici telefoane nu au mai dat.

- Domnule secretar, vă ajut cu bucurie ori de câte ori aveți nevoie!

În scurt timp, Ileana și Cornel cărau sacii în magazie. Încă zâmbeau, amintindu-și de celebra demonstrație și-și imaginau cât de satisfăcut era Mitică.

* *Vozul* e o cadă conică, o cupă înaltă de doi metri.

** *Ferdela* este o măsură, folosită în zona Orăștie, care are aproximativ 20 de litri.



(urmare din pag. 18)

O putere a prezentului nu se dobândește decât dacă ne acordăm răgazul necesar de a învăța și alte tipuri de limbaj decât cel verbal, cum ar fi, de pildă, cel corporal și, nu în ultimul rând, cel interior care emană și revarsă lumină asupra naturii noastre exterioare, vocea exterioară respectând în felul acesta firescul coexistenței cu vocea interioară. De altfel, îndrăznind să facem mult necesarul excurs interior, independenți fiind față de cuvinte, senzații, prejudecăți sau aparențe, ne cultivăm vocea interioară deja menționată care va reprezenta o adevărată infuzie energetică și spirituală atât pentru vocea noastră exterioară, cât și pentru cei cu care interacționăm direct la nivelul comunicării generale. De aceea, limbajul, deci comunicarea, are nevoie să treacă dincolo de cuvinte și să atingă plenitudinea Cuvântului în realitatea sa tainică.

Nimic nu este mai important decât a fi. Nu a ști, sau a face, sau a spune, ci a fi, căci tocmai calitatea de a fi le înglobează pe toate celelalte. Câtă vreme suntem, ne disciplinăm sinele, ne debarasăm de tabloul suprafeței estetizat de multe ori de aparențele înșelătoare. Astfel, ajungem să fim în raport direct cu Sursa care transmite toate informațiile necesare sinelui nostru aflat în continuu proces de perfecționare prin conturarea unor orizonturi energetice bazate pe autosugestie și autocon condiționare. Altfel spus, potrivit lui Eckhart Tolle, noi suntem cei responsabili față de noi înșine, noi suntem cei care prin puterea prezentului ajungem să spunem da sau nu, să anihilăm dependența noastră de suferință. În măsura în care suntem prezenți, vom conștientiza că întotdeauna vom avea două posibilități, iar alegerea noastră depinde doar de noi înșine.

N.R.: *Eckhart Tolle* este unul dintre cei mai cunoscuți învățători spirituali care își poartă prin lume mesajul. Este socotit un adevărat profet al vremurilor noastre.





Andreea CODIȚĂ

Din prea mult neant

Cerul s-a dilatat
Deasupra mea
Și eu curg, curg
În palmele dumnezeirii
Cu miros sacru ca praful de stele.
Mușc din lumină
Ca dintr-un măr copt,
Îmbrățișez stelele rupând orizontul...
Cerul nu e așa mare cum credeam;
L-am întors cu susul în jos
Din prea mult neant.

Revelație

Lumânarea arde,
o noapte întreagă de tăceri,
iar în sufletul meu plouă
cu amintiri de dinainte de mine
desfigurare de larvele neobosite ale gândurilor...
E târziu... iar tu apari dintr-un poem
ca o alegorie din rămășițe de senzori mărunte
și la lumina lumânării
te recompun din mine
și-mi pari... un pleonasm.

Întruchipare

Cea mai tristă întruchipare sunt eu,
Când lumea mă strânge
Cu mâinile amândouă,
Când respir deziluzii
Și mă hrănesc cu trecut.
Cea mai suavă bucurie,
E cea pe care mi-o imaginez
Ca pe o emoție palpabilă
Ce mă ține de mână permanent.
N-am știut că lacrimile mele
Sunt seva infinitului...
Până când nu am simțit
Că de fiecare dată
Când nasc o durere
Trăiesc mai mult cu o clipă.
Cea mai frumoasă muzică
A rămas amintirea
Celor mai stânghere trăiri, iar eu...
O lacrimă de dor, pentru alta ce va urma.

De la mine la tine

De la mine la tine e-o punte de foc
Și mi-e teamă să trec pe acolo
Dar știu că de la mine la tine
E aceeași fericire
Și puntea e mai solidă
Acolo unde suntem Eu și Tu
Dar fără cuvinte între noi
Doar așteptare...
Și-n fiecare capăt ne așteaptă altceva.
Trăim ca într-o criză malefică
În sanctuarul vieții
Pornim în fiecare zi la drum
Dar nu ajungem niciodată la capăt.
De la mine la tine
Nu-i decât un început și-un sfârșit.

Trafic de idei

Suntem traficantți de idei
Și ne ascundem viciul
După cortina imitației.
Ne vindem ideile ieftin, fără să știm
Că altcineva le conferă autenticitate,
Când creativitatea din noi
E în repaos!
Traficul de idei a devenit un război
În care originalitatea pierde,
Fără urmă de creator
Și e păcat că modestia unora
Devine genialitatea altora,
Fără curajul de a exprima
O idee originală ce îmbracă universul
În straietele eternității.

Enigmă

În patru scânduri
Trupul rece zace
Și sufletu-l călăuzește-n veșnicie
În patru scânduri
E prinsă-o viață-n ace
Și clipa cântă dulce
Ultima armonie.
S-a dus departe-n nevăzut,
S-a dus pentru vecie
Un suflet cald și abătut
De-atâta agonie.
Dar moartea pare-a fi comună
Și totuși... nu o știm
Din ce infern se recompune?
Și-n ce venin ea dăinuiește?
Poate-i ca noi, aici, pe lume
Sau poate-n fiecare crește.
Botează omul pentru a doua oară
În lacrimi și durere
Dar pân' să vină alt sfârșit
Lăsați să fie doar tăcere!



Suzana SULIMAN

Cealaltă vreme a vieții noastre

Ne-am cunoscut în trenul de lași. Eu mergeam la bunicii de la Adjud. Mi-a atras privirea ca un magnet, cu zâmbetul ei sincer, frumos și privirea pătrunzătoare. Parcă mă cântărea, măsurându-mi undele pozitive. Era genul acela de femeie încă frumoasă "nearly perfect" cosmetic, cam la 50 de ani, când ridurile dau un plus de senzualitate anumitor chipuri feminine. Ochii inteligenți păreau că știu totul despre mine. Am mers un timp în tăcere, apoi s-a prezentat simplu: Ana.

- Din când în când mai merg pe la lași... Încerc să reconstitui ce am trăit odată... dar, precum prințul din povestea "Tinerețe fără bătrânețe...", găsesc mereu totul schimbat. Ce părea cândva al meu, căminul, amfiteatrul, parcul..., azi este al altor tineri care, mi se pare, te privesc ironic. Portarul te întreabă pe cine cauți, unde mergi... Și cum să-i spui că sufletul tău a rămas în fiecare colțșor pe unde ai trăit emoții unice? Uite, aici a fost primul sărut, aici prima plimbare prin Copou, a fost fuga de privirile indiscrete, nu vroiam decât să fim noi doi. Mă uitam seara la geamurile luminate și, ce crezi? Îi fericeam pe cei care aveau un colț al lor unde să se poată iubi. Să nu crezi că idealizez trecutul, dar sentimentele acestea sunt unice. Mi-au îndeplinit visele mele de fată: era un poet romantic, un bărbat senzual, îmi inspira încredere și totul visam frumos într-o naivitate care acum mă înspăimântă. Căci nimic din urâtul lumii nu știam pe atunci, nici minciuni, nici trădări, și credeam că toți în jurul meu sunt la fel...

- Cum v-ați întâlnit? am întrebat eu, timid, să nu-i întrerup visarea.

Zâmbi discret, parcă unei amintiri plăcute, îndepărtate.

- Ei, vezi? Aici a fost flash-ul acela pe care îl ai poate o singură dată în viață. Venisem la lași, eram fată cuminte, studioasă, romantică. Nici gând de "băieți". Când privirile ni s-au întâlnit, am rămas hipnotizați (mai târziu ne-am explicat singuri atracția asta). El era cu colegii lui, eu eram cu o cunoștință, un tip pe care nu-l pot numi prieten, și cu colega mea de cameră, Tuca. Plecam cu toții într-o excursie la Galați și Brăila. În următoarele zile nu ne-am văzut deloc, dar la întoarcere, în întunericul vagonului, nu știu cum s-a făcut, el s-a așezat exact lângă mine. "Domnișoară, unde vă e prietenul?" Avea o voce plăcută, caldă. "Nu mai e!", i-am răspuns râzând, uitându-mă la gura lui senzuală. Nu știam atunci, la 20 de ani, că acela era chiar destinul, acum îl pot numi așa. Din seara aceea am fi rămas împreună toată viața dacă...

- Îmi pare rău, am intervenit eu, trebuie să cobor! Cum voi afla ce s-a mai întâmplat? Oare v-ați despărțit?

Mereu am ascultat vrăjit poveștile de dragoste ale oamenilor. Chiar îi întreb când îi văd, frumoși, cum v-ați cunoscut? Așa am făcut și acum cu Ana. Răscolisem ceva mult mai adânc decât aflasem din alte povestiri. M-am întrebat de ce mor iubirile mari, frumoase, cele adevărate, simțite cu fiecare bătaie a inimii? De ce nu ne spunem cuvintele acelea "mari" în

locul multor banalități? De ce nu presimțim timpul scurt pe care-l avem de trăit împreună?

- Dă-mi adresa și-ți voi trimite continuarea...

Ne-am despărțit cu greu, parcă ne cunoșteam de un veac. Îmi imaginam cele povestite și continuam să mă întreb: oare ce intervenise între ei? Acum, cu ce văd în jurul meu, o asemenea poveste de iubire pare din basme. Puritatea trupului, cu fiorii primelor clipe... nu prea o mai simt tinerii de azi, grăbiți să tot scadă vârsta. Doamne, oare până la cât?

Când a plecat trenul m-am uitat lung de pe peron spre geamul unde stătea Ana, să ne luăm rămas bun, până departe. Oare îmi va scrie? Cum va fi revederea locurilor acelea dragi pentru ea?

Lunile au trecut și nu am primit nimic de la ea. La telefon îmi spunea că mai degrabă să rămână așa partea frumoasă a poveștii. Nu am insistat. Nu era sufletul meu în joc și înțelegeam ce înseamnă acest refuz.

Cât eram de diferiți! Cum pentru unii e necesitate hormonală (nici nu vreau să aud) iar pentru alții sublimul! Uitându-mă înapoi, cred că atunci când iubești cu adevărat, timpul limitat al vieții nu-ți ajunge pentru a te bucura de cel drag. Te prind treburile vieții, serviciul, casa, copiii, într-un ritm din care ieși obosit, bolnav, bătrân. Când te dezmeticești, scuturi capul mirat și te-ntrebi: când au trecut toate: iubire, tinerețe, speranțe?...

Mă gândeam la toate acestea când, iată, a sunat poștașul și mi-a adus un plic. Era chiar de la Ana. Îmi scria că acum, înainte de Crăciun îi e tot mai greu, deși trecuse atâta vreme. Era mirajul sărbătorii de familie, de iubire și dăruire care o copleșeau. Cu greu reușea să-și revină și să meargă mai departe. Crezi, îmi scria ea, că doi ani frumoși de maximă intensitate îți pot ajunge pentru o viață întreagă? Tot ceea ce urmează apoi se petrece doar în virtutea inerției: muncă, alergătură, sex, iar muncă...

"Când ne-am întors în lași, a doua zi, ne-am văzut în pauzele cursurilor. Vorbeam cu bucurie despre toate, importante și neimportante, orele mi se păreau lungi până ne revedeam. Atunci am aflat de la un coleg al său că avea numai note de 10 și devenea șef de promoție. Colegele îl vâneau deja pentru repartiție. Eu, ca bobocel, nu știam de toate acestea. Ne bucuram ca doi copii unul de celălalt. Învățam, îmi pregăteam seminariile, toate problemele, pentru toate orele acelea petrecute împreună. Niciodată iarna nu mi s-a părut mai frumoasă ca atunci, niciodată fața mea nu a mai fost atât de îmbujorată de ger și de sărutările lui... Când a venit vacanța de vară și a trebuit să ne despărțim, am simțit o suferință enormă. Nu credeam că voi rezista până-n toamnă! Îmi găsisem o ocupație nouă: așteptam poștașul! În fiecare zi. De acum mă știa, se bucura și el când "avea" ceva pentru mine! El îmi scria frumos, eram mândră, fericită! Grija mamei mele era însă pentru studii, că măritată, zicea ea, nu voi mai învăța. Întâi să termin

(continuare în pag. 28)

facultatea. N-am avut pe cineva înțelept care să-mi spună: bucură-te, fată, de ceea ce ai acum, că nu vei mai găsi în nicio bogăție din lume, băgăție ca acum, cum ești iubită acum nu vei mai fi, cu toate diplomele din lume! Dar, când ești tânăr, toate ți se cuvin și ți se par eterne. Ne-am căsătorit și am venit în București, așa, de mână amândoi, fără să ne gândim unde stăm, ce fac eu mai departe (eram studentă în anul trei), cum ne vom descurca cu cele ale vieții. Dar uite că toate se rezolvă. Ne-am mutat în casa noastră, unde a venit "în zori, când cerul era înalt și atât de limpede" fiul nostru care îi semăna leit. Toate erau pe drumul firesc, au trecut cinci ani în cinci clipe, până într-o zi... Era o zi senină și frumoasă de mai "și florile / toate florile pământului au înflorit pentru el", mă grăbeam să termin treburile și să-l aștept, să fim împreună. De aceea, când a sunat la ușă am crezut că e el și i-am spus firesc: "Intră, e deschis!" Dar nu era el. Venise un prieten la noi. L-am invitat: "Ia loc, că vine și Alex îndată! L-am văzut stânjenit, dar ce puteam crede rău? Și a început... Să vezi că azi a fost pe la noi, pe urmă, pe drum s-a întâmplat un accident... Bineînțeles că am sărit ca arsă, hai să mergem la spital... Și atunci a venit sentința aceea care te miră că te mai lasă întreg, păi nu... că a murit! Cum am vrut atunci să nu mai știu de nimeni și de nimic, știam că și viața mea adevărată murise odată cu el! Tot ce a mai urmat apoi, a fost așa, că trebuia să fie, undeva la suprafață. Niciodată nu am mai privit pe altcineva cu candoarea și fericirea de atunci. Niciodată inima mea nu se va mai deschide cu atâta încredere cuiva. Am aflat că există înșelăciune, minciună, trădare... și nu sunt pregătită nici acum să le înfrunt, în cealaltă vreme poate, poate ultima a vieții mele...

"Căci aspră e mânia poetului / La apusul soarelui! / Ruga lui / Frige / Ca o flacăra. / El veghează mut ca un crin / La marginea drumului / Și așteaptă stelele. / Morții mușcă din amintiri" ("Singurătăți crepusculare", Alexandru Boghiu).



Poezii de Alexandru Boghiu

Într-o primăvară de Mai, când florile se deschid încrezătoare în miracolul anotimpului, un semen aflat la volanul unei mașini, accidentându-l, i-a curmat viața (1976). Poetul știa că „anii au o numărătoare secretă”, dar avea dreptul să spere la tinerețea sa: abia împlinise 29 de ani. Ca și pe Labiș, în plină putere de creație, „pasărea cu clonț de rubin”, simbol al violenței mașinismului, îl trecea în neființă.

Poemele sale, nu atât de complete pe cât ar fi dorit-o Alexandru Boghiu, reușesc să ne comunice adevăruri tulburătoare, ne oferă clipe de încântătoare lectură. Iată câteva din acestea:

Alexandru BOGHIU

Inimă

Nu purta dușmănie semenilor mei,
Inima mea, cristal ascuns,
Scânteie desprinsă din iureș de stele,
Arc de triumf pentru cei care mor,
Săgeată otrăvită pentru semănătorii urgiei -
Și flacăra vie pentru iubirea curată.

Inima mea, cristal ascuns,
Nu purta dușmănie semenilor mei,
Care te-au ucis de mai multe ori
într-o singură zi;
Lasă-i pe ei să-ți culeagă prinosul,
Iar valurile aspru să-i bântuie până la mal.

Fiului meu

Zorii se-ngânau
Cu stelele,
Cerul era înalt
Și-atât de limpede!
Au venit și soarele
Și florile,
Toate florile pământului
Au înflorit pentru el.
Ofranda noastră
Neasemuit de frumoasă
Dragostea mea,
Dragostea mea

Destin

Într-o primăvară
Înmugurisem de-a binelea
Și-au venit
Florile
Să se deschidă în mine
Cu durute tăceri
Pentru nașterea fructelor mele

E un posibil mai înalt în noi

E un posibil mai înalt în noi,
Totuna cu a vârstelor schimbare,
O-ntoarcere a timpului-napoi
Cu amintiri ucise la izvoare.

Pustiu de oaze-n care cântă norii
Și cerul prea înalt de-atâta soare,
Mânia prinsă când se crapă zorii
Și fug din noi demonice fecioare.

Ochiul

Val de nouri și de ape
Albia au să mi-o sape.

Căci, cioplit numai din lut,
Ochiul meu nepriceput
Se-adâncește des în noapte,
Lacrimei, ce nu mai poate,
Dându-i vis întors din moarte,
Altă lume-n ochi să poarte...





Adalbert GYURIS

POARTA

Aseară am băut. Nu mult. Eu nu beau mult, eu stau puțin, mult.

Am venit acasă mai târziu. Poate a fost miezul nopții, poate a fost mai târziu sau mai devreme.

Am venit așa cum se vine, mai obosit, că așa vin unii...

Poarta era încuiată, poarta de la intrarea în curtea casei. Am uitat, m-am uitat, m-am căutat, m-am gândit, că am putut gândi, pot gândi. Trebuie să sar poarta. Am pus piciorul pe mânerul clanței de la ușă, am ajuns pe poartă, de acolo n-a mai fost mult până dincolo.

Am căzut, că așa mai cade omul... Am fost obosit. M-am și lovit, s-au rupt și pantalonii în cot sau în genunchi, ori în amândouă locurile. A picat și ceva dintr-un buzunar, care buzunar nu știu și nici ce-a picat.

După ce m-am scuturat, sculat în picioare, m-am gândit, eu gândesc și când sunt obosit, că nu e bine că am sărit poarta. Că doar eu nu sunt beat, doar puțin obosit. Trebuie să vină cineva și să-mi deschidă, să mă vadă... că n-am nimic, sau aproape... puțin.

Așa că, după ce m-am chinuit, că te mai chinui puțin, am sărit poarta din nou și am ajuns în stradă. Nu de tot, adică n-am fost "omul străzii". Am ajuns în fața porții. Am și căzut, m-am și... s-a rupt ceva.

Am sunat, am apăsat pe buton, am bătut în poartă puțin, sau mai mult, să vină cineva să-mi deschidă, dar... Am stat, am așteptat, am bătut, am sunat. Au început să latre câinii vecinilor. De venit n-a venit nimeni.

Atunci m-am gândit, că doar eu nu am probleme când sunt beat, băut, obosit. Eu gândesc... cât pot.

Am pus picioarele, hoop - piciorul, nu știu care - o mână pe clanță și am fost pe poartă. De acolo n-a mai fost mult, sau greu. Am căzut, că de acolo mai și... cazi. M-am și lovit puțin, de căzut parcă a mai căzut ceva din buzunar sau de undeva. Că... ce... nu știu. Cu mâinile, cu mâna, nu știu care, am găsit ceva. Erau chei, le-o fi pierdut cineva. Omul mai și pierde lucruri uneori...

Atunci m-am gândit, că eu nu am prob... dacă am chei trebuie să intru ca omul pe... poartă.

Am căutat gaura, gaura pentru cheie, mică mai e gaura, și era și întuneric. La noi pe stradă nu sunt becuri și nici în curte, cineva a zis că nu trebuie.

Am găsit-o, gaura, mai greu însă, da... Ca un făcut mi-au căzut din mână. Le-am găsit, adevărat, după un timp, dar eu nu aveam probleme cu timpul.

Abia am nimerit gaura din nou. Am găsit gaura, am avut cheile, m-am chinuit puțin până a intrat o cheie.

Am încercat să-nvârt înainte-înapoi dar n-a mers

Am scos cheile, mi-au căzut și eu... le-am căutat. Am găsit cheile, am mai încercat dar... n-am deschis.

Așa că, m-am gândit, că eu pot să gândesc când sunt obosit, eu pot să... Am pus piciorul pe clanță. Am fost pe poartă. De acolo de sus, am fost ca și trecut. Am căzut puțin, s-a mai rupt ceva. M-am sculat în picioare și l-am văzut lângă mine pe... vecinul meu. L-am întrebat ce caută în curtea mea. El mi-a spus că nu e curtea mea și că ne aflăm pe stradă, pe strada noastră, în fața casei unde locuiesc. Mi-a mai spus ceva, ceva de porc, de rușine, cred... parcă. El se ducea la lucru pentru dimineață, pentru seară, noapte, eu nu pot să știu. Era treaba lui, eu aveam treaba mea.

Așa că m-am gândit, am stat puțin, sau mai mult, după care am plecat de unde am venit aseară, sau azi noapte, ca să-mi caut cheile.

Am plecat...



Concurs literar: Premiul vagabondajului 2012 - "Note despre Romania"

Sâmbătă, 17 Martie 2012 - Vineri, 29 Iunie 2012

"J'oublierai l'écrivain pour n'être que le vagabond, insouciant du style, de la composition. Je dirai les choses telles qu'elles se présenteront à mon esprit, après les avoir vécues sur mes nouvelles routes et sur les anciennes. Ce sera le roman pris sur le vif de mes dernières pérégrinations. Quel roman! Jamais le monde n'a été plus digne de notre intérêt qu'aujourd'hui. Jamais il n'a eu tant besoin d'être vu avec des yeux passionnés, qui l'aiment et qui le détestent!"

Panaït Istrati

Notes et reportages d'un vagabond du monde

Inspiré par la vie et l'oeuvre du Panaït Istrati (1884-1935), l'Institut Culturel Roumain lance, à l'occasion du Salon du livre 2012, un concours littéraire sur le thème «Noter la Roumanie» - écrits courts sur des voyages réels ou imaginaires en Roumanie. Vingt écrits sélectionnés par le jury seront publiés dans un livre lancé à l'occasion du Salon du livre 2013.

Jury: les membres des clubs de lecture affiliés au Festival du Premier roman de Chambéry TÉLÉCHARGEZ LE FORMULAIRE D'INSCRIPTIONS.

Envoyez-nous jusqu'au 29 juin 2012 le formulaire d'inscription (à télécharger en bas de page), ainsi que vos écrits courts à l'a-dresse:

**agavudxirpegadnob@tutitsni-niamuor.gro
formulaire inscription prix vagabondage.doc
et details à l'a-dresse:**

<http://www.icr.ro/premiulvagabondajului>





Camelia CONSTANTIN

Deziluzii

În temnița minții cauți deziluzionat ieșirea spre lume. Bâjbâi prin întuneric, pășind cu teamă prin hrubele gândurilor ascunse. Iluzii deșarte. Deschizi ochii, îi închizi, repeți acțiunea. Beznă deplină. Ai săpat furios în peretele de granit, cu degetele, cu unghiile și dinții. Cauți o pală de aer, multă lumină. Lupti cu coșmarurile, cu clipele... nu știi dacă-i zi sau noapte. Prizonier în abisul meditației, cufundat în nisipurile mișcătoare ale conștiinței. Conștiință? N-o cunoști pe *«individă»*! N-a făcut parte din cercurile tale "selechte". Te cufunzi mai tare în prăpastia neagră, auzi îndemnuri șoptite cu viclenie, sfaturi amestecate... spirite înșelătoare îți dau târcoale: «Aruncă-te! Acum! Hai, nu-ți fie teamă, te prindem noi... Acum... acum!»

Râsete lugubre. «Ai grijă, se hrănesc doar cu frica ta!» O greutate fierbinte îți mocnește în piept, inima crește crește... sângele pulsează furios, biciuiește arterele trupului, adâncurile creierului. Explozia lichidului roșu îți inundă ochii, gura... simți gustul metalic, iute. «Aruncă-te... aruncă-te... ce aștepti? Lașule!» «Nu asculta!»

Se prăbușea, alunecând, ceva îl susținea, cădere era lină. Unde se duce? Mai jos de iadul remușcărilor nu era nimic... vid...

Vârtejul nebun îți scurmă creștetul, dangăt de clopot, bubuituri insuportabile... spirala a smuls în calea ei ultima rămășiță de viață. Nemiloasă, sfâșie din carnea și spiritul tău, cățeaua în doliu, nesătulă. Întuneric, întuneric de smoală, gros, cu iz greu. Dezumanizare, nepăsare...

Dublă crimă cu premeditare... uciderea conștiinței, a spiritului. Te prinzi cu disperare de haina cernită, tragi cu ură viscerală, zgârii, lupti, e viața ta, dreptul tău...

«Care drept? L-ai pierdut în nevolnica ta existență... când ai sugrumat speranța».

Îi aude râsul lipsit de milă, răsună înfricoșător, ca un ecou. L-a înșfăcat de piept, l-a aruncat, zdrobindu-l de peretele colțuros.

«Ai pierdut pariul, ți-ai vândut sufletul pentru câțiva arginți, ageamiule...»

Răsuflarea înghețată îl cuprinde ca un bici.

«Sunt vinovat! ai țipat cu ultimele puteri».

Vinovat... vinovat. Ecoul. S-a sfârșit. Chinurile te-au lăsat, te-au abandonat, au scurs din tine seva.

Prin ceața minții auzi zgomote, voci.

«Respiră slab. Resuscitează-!»

O căldură plăcută mângâie fața. Soarele, el trebuie să fie. Ai deschis pleoapele grele... întuneric. Evadare. Primești șansa supraviețuirii... dar cu ce preț... Vei vedea lumea numai cu ochii sufletului. Ai plătit dobândă mare la pariul cu moartea.

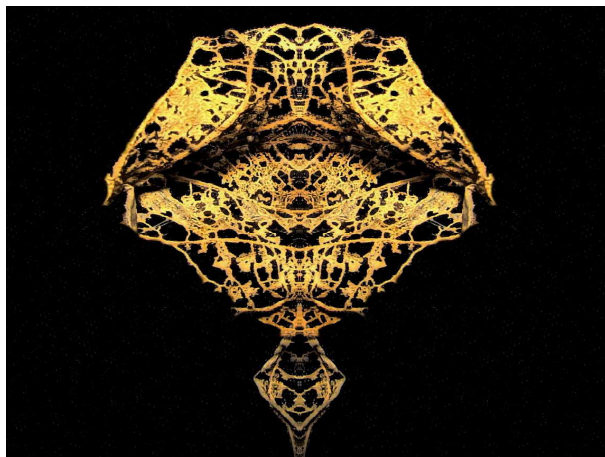


Mihai HORGA

METALURGIA CUVINTELOR

Motto: "Poezia s-a născut dintr-o femeie"
(Horia Hulban - Grăunțe de vorbă)

Nu sunt poet, nici nu cutez
În stihuri
Cuvinte așez
Sunt metalurg, frământ metalul
A-l modela
Mi-e idealul
Ca Hefaistos - forjez cuvinte
În strofe
Le-ncrustez cuminte
Pe nicovale bat ciocane
Îmi cântă
Rima în timpane
Cuvinte trec prin laminare
Și le supun
La încercare
Sau în matrițe le comprim
Căznindu-mă
Să mă exprim
Topesc idei în creuzete
Născând
Scânteii incandescente
Și în tipare noi le torn
Nimic
Nu pot să mai întorn
De-o parte dau zgura minciunii
Să văd
Curată - fața lumii
Cuvinte din metal sudez
La microscop
Le studiez
Și percepându-le structura
Învăț cum
Să păstrez măsura
lubirii pentru poezie
Ca și
Pentru metalurgie!



desen de Dragoș-Radu Popescu



Cătălin VARGA

Poemul inocenței noastre

Ai sufletul copil bălai,
Cu roua-n păr cerând clemență
Ai sclipet de copil fugar
Cu izbucniri de calm și jar
Iar ochii plini de inocență.

Ai temeri sfinte în obraji
Sub voal de albă curăție.
Și-n tot ce faci, și-n tot ce spui
Cum nu-s în gestul nimănu
Trădezi o dulce gingășie.

Bucăți de cer desprinse cad
În ochii tăi adânc albaștri,
Ți-s pașii fragede ninsori
Și-n păr, păduri de sicomori
Ascund sub fruntea lor toți aștrii.

Sub pașii tăi se nasc rodind
Boboci ascunși timid sub glie...
M-aplec și eu solemn, tăcut
Ca urma dulce să-ți sărut
Cuprins în ea pe veșnicie.

...Mă-ntreb și azi ce-i sfânt în tot
Ce-atingi cu mâna sau privirea,
E poate cerul dintre noi
Prea încercat de vânt și plo
Sau poate numai ea, iubirea!

Întâlnire

Cu ochii clipei de atunci
Eu tot privesc spre tine
Te-admiră dorurile-adânci
Din mine.

La fel și azi timid mă-ndrept
Cu-aceeași ezitare,
Dar azi emoția-i din piept
Mai mare.

Și graiul, parcă-i tot la fel
Aproape să se-nece,
Doar plânsul, cred că numai el
E rece.

Căci plânsul, ca o stea în zori
Iubirea ne răsfată
Iar lacrimile curg ninsori
De gheață.

M-apropii tot mai mult, pierdut,
Și-un pas ne mai desparte;
Dar mă retrag încet, tăcut,
Deoparte.

Tu pasu-acesta fremătând
Îl frângi, ca toamna ploii,
Și cu un farmec surâzând
Te-apropii.

De-acum toți pașii mei pustii
Plutesc desculți pe ape,
Căci azi la pieptul tău mă ții
Aproape.

Vis primăvărat

Aș vrea să-ți fur la noapte aripile
Când vei adormi și nu vei ști de tine
Când vei cădea înfrântă, ca roua fragedă
Pe fruntea ierbii tremurânde
Când nu vei mai ști nimic de tine
Atunci aș vrea să te pândesc.

Aș vrea în pieptul tău să mă ascund,
Un loc acolo să-mi găsesc...
Pribeag cu anii rând pe rând
Am obosit, mă dor genunchii,
Și harpa încă-mi lăcrimează,
Mă ard atâtea amintiri și pașii mei
Mă strigă încă din noaptea tristului destin.
Suspîn, un singur vis pulsează-aieva
Prin toate-a' mele încăperi,
Doresc când vei închide ochii și vei sorbi
din visul nopții

Să uiți de-a' tale aripi grele,
Să cadă la pământ ca plumbul.
Să se desprindă fără teamă
Și fără reci resentimente
Și-n locul lor deschis de rănile iubirii
Să mă așezi pe mine-acolo...

Aș vrea să-ți fur la noapte aripile
Și-n locul lor
Să mă ascunzi pe mine-acolo!

Epilog

Ce ușor e să-ți scriu versuri
Doar gândindu-mă la tine
Foaia albă slova-mi arde
În neprihănite gânduri.

Pana țese-atunci poemul
În vâpăi de taine pline,
Iar iubirea mea curată
O ascunde printre rânduri.





Mircea-Marcel PETCU

Fulger

Trecuse de miezul nopții
când cerul se zgudui
de câteva ori,
fu luminat puternic,
iar în văzduh răsună
ecoul unui fulger răzleț,
pe Dunăre, lângă far,
luminițele începură să capete
intensitatea unui găfâit isteric
roiuri de luminițe mici
zburau deasupra monumentului
descriind o curbă lină,
ca focurile de artificii.

Înserare

Fumul prinse să se rărească
soarele coborî către asfințit
pe poarta numai de el știută,
i se întrezărea lumina roșiatică
prin miriadele de fire de praf
ce pluteau în văzduh
dinspre șantierul naval adia
o boare umedă
care răcorea plăcut
faleza asudată,
deasupra pământului
mai stăruiau doar fâșii
din perdeaua de fum,
hai vino - vreau să fii
portul meu.

Ora exactă

Era o dimineață minunată,
iarba îngreunată de rouă
strălucea de-ți lua ochii,
soarele de august
încălzea și măsura timpul.
pământul se rotea
în jurul lui,
iar orologiul solar
desenat pe nisip
arăta
ora exactă.

Murmur

Din adâncul inimii
un țipăt mut răsare

din mijlocul mării
un clopot ne-adună
strigăm împreună
o rugăciune murmurată
pe margine de stâncă,
o rugăciune lungă
ce lasă dorința să curgă,
puterea să înfrângă:
orice gând rău, orice cuvânt greu,
doar iubindu-L
pe El
voi învinge mereu
luncilor umede...

Poveste

Zbaterea pescărușilor
alungă norii
vântul subțire mângâie marea
sirenele aleargă în căutarea puilor,
valurile oboseite
se îndreaptă spre țărm
pentru a săruta
nisipul umed și cald;
în depărtare strigătul strident
al zeilor ne face să simțim
pământul tremurând...
din adânc de lume
se arată navele oboseite de drum,
ce-și doresc intrarea în port,
echipajele străine și tăcute
caută în liniștea disperată
a tumultului negru...
așteaptă liniștirea apei
pentru a putea coborî
pe acest tărâm al
„făgăduinței” - portul
visat și așteptat de toți...

Ușa secretă

Se așeză vrând să continue
lectura care o pasiona,
dar întorcându-și privirea
prin cameră
i se păru că întâlnește
o altă privire,
că vede o umbră omenească
într-o deschizătură apărută
fără de veste în perete,
acel om o spiona
și ei i se păru că recunoaște
persoana...

Îndoială

E atât de adânc sentimentul iubirii
încât îmi depășește capacitatea
de a-l înțelege
mi-l imaginez însă
un fluture firav cu aripile roșii...
Și totuși ce e iubirea?





Ștefan Radu MUȘAT

Epitaf*(la moartea unui înger)*

La-nceput am fost un vis
la celălalt capăt întunecat al veșniciei,
visul a venit de la celălalt capăt
al luminii,
iar lumea a devenit umană și temătoare,
cu fiorul reîntregit din foc nepământesc pe tâmplele
de lut,

și-atunci s-a împlinit
mugurul de viață
prin bunăvoința Celui Preamărit ;
acum am rămas înger prigonit în osânda veșnică,
dar vrednic de ecoul tuturor dorințelor desăvârșite
în bucuria și echilibru lumii,
aripile mele sfidează renunțarea
în adâncul cerului.
Acolo am semănat cu alb
cea dintâi mireasmă a primăverii
să-nduioșez umbra uscățivă a morții,
vremea să nu mai grăbească rânduiala vieții,
revărsată până-n temelia verde a pământului.
Astfel am adus din nou speranța
să lumineze anotimpul celor triști
cu zilele căzute galben în nostalgia toamnelor târzii,
pentru răscumpărarea timpului pierdut
în nopți trecute prin tăcere,
păcatul și minciuna
le-am întemnițat
în era întunericului,
nimeni să nu le vadă, nimeni să nu le-audă,
ei să trăiască imaculat,
departe de ispită și ademeniți de rai,
eu să rămân în rugăciunea lor - Lumina.

Tristeți bacoviene...

Amanți sublimi nu se mai pierd sub Lună,
în golul toamnei despletite,
nici frunza nu mai pică în greul din adâncuri,
chibzuit de lut,
că noaptea își deșiră clipele pe rând în armonii
de plumb,
iar singurătatea tot mai des apare
la geamul din odaie;
cuvintele sunt multe și neîncăpătoare să definească
plânsul de poet
pe umerii portretului cu zâmbet de madonă,
mesteacănul scheletic răsună a pustiu și nu mai cade
nicio frunză;

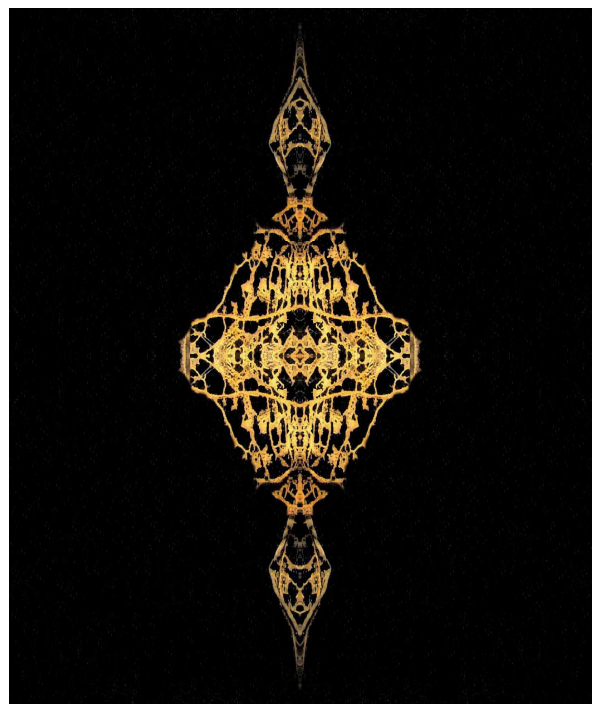
un panoramic violet,
în miniatură doliu ...

Trecut de miezul nopții,
femeia nu mai țipă în desfrânări târzii,
iar singurătatea e mult mai apăsătoare,
emoția rămâne ferecată și lumina lămpii
se frânge de oglindă,
prilej de bucurie pentru necurat că întunericu-și
arată splendoarea goliciunii
pe-o scripcă înnegrită
care a fost cândva a unui trubadur de birt
ce fredona romanțe

în graiul provensal;
pe margini de pahare îl completau bețivii,
trecuți și ei demult peste hotarul vieții,
sub ropotul satanic.

Nu mai există fericire,
există neînțeleși cu chipuri palide de vise,
se uită cu ochi triști în parcul stăpânit
de un decor asemeni funerar;
deplâng cu sincere regrete aleile-ngustate
de tăcere și odaia cea pustie,
unde singurătatea a devenit mai încăpătoare,
încât încape întreg Pământul cu cele rânduie;
nu mai există așteptare, nici ură, nici destin...
Un lung suspin a mai rămas, și nopțile târzii;
un panoramic solitar,
în miniatură doliu.

** din volumul (bun de tipar): **Confesiuni aleatorii din singurătate**



desen de Dragoș-Radu Popescu

Dragoș IONESCU**Sete**

Frica și plânsul,
foc dus-întors în noapte
mi-e foamea
Și-n limanul așteptării
pătrund într-o oglindă,
caut a le stinge cu o sete

Habitat

Stâncă ieșită din mare,
stâncă a crengilor adormite,
urcă umbra mea de fum
și-n adieri de vânt respir restul vieții,
un colț de apă și stânci...

Har

Voiam să întind brațul
și să ating Cuvântul Tău,
Pieziș prin mulțime
între clipă și durată pipăi
clipa de har

Dis de dimineață, buimac,
rob al clipelor de nesomn sunt,
strania aventură a sufletului
o scot din cerul gurii,
mângâi umbre de purpură...

Singurătate

Mi-e sufletul gol
căutându-și perechea...
În lipăitul papucilor de pâslă
pașii mei către de Neatins...

Aripi

Pe urmele zilei trecute,
la fereastra înnoptării
caut mereu...
Caut mereu inerția stoarsă
a mâinilor de mâine.

Tresar
cu o provocare
a nepătrunsului ce-mi picură
târziul...
adâncit în zădărnicia zilei apuse:

Te-aș urma săgetând,
de mi-ar crește aripi.

Umbre

Între răbdare și strigăt
umbra mea de fum coborând,
urcând,
număr pașii
rămași pe dinafară,
când?
Și când?...

Dor matern

În crucea nopții
pe un portativ de suflet,
între durere și speranță...
De câte ori o strig pe mama
bătrânului copil
aștept un îndemn,
o chemare la ziua cea dintâi...

Acel mâine

Înlăuntrul meu o lacrimă plânsă
a cârcotașului vremurilor furate,
a stihilor din calorifer
hrănite într-o singură culoare.
Vădov, strig pe nesăturate
golului din ochiul meu strâmt
și aceluși mâine neștiut
într-acolo...
dintr-acolo...

Scrisoare pentru suflet

Chemarea ta
Fie ca adierea de vânt
Rătăcindu-se prin părul tău
Să-ți fie aerul proaspăt
Ce l-ai visat mereu.
Ne desparte o lume
Dar ne-au rămas cuvinte
Eu îți simt chemarea
Și dincolo de ea.

Periplu

Prin vechiul fort părăsit
călătoresc singur.
Prin lumina încrucișată,
prelinsă
între două ferestre las
umbra de catedrală.
Întoarselor vântului
le împrejmuiesc cerșitele ieșiri



CĂRȚI SOSITE LA REDACȚIE

CONSTANTIN STANCU

PE MASA DE OPERAȚIE



Editura RAFET, 2011

Constantin Stancu – Pe masa de operație,
Ed. Rafet, Râmnicu Sărat, 2011

Liviu Băițel

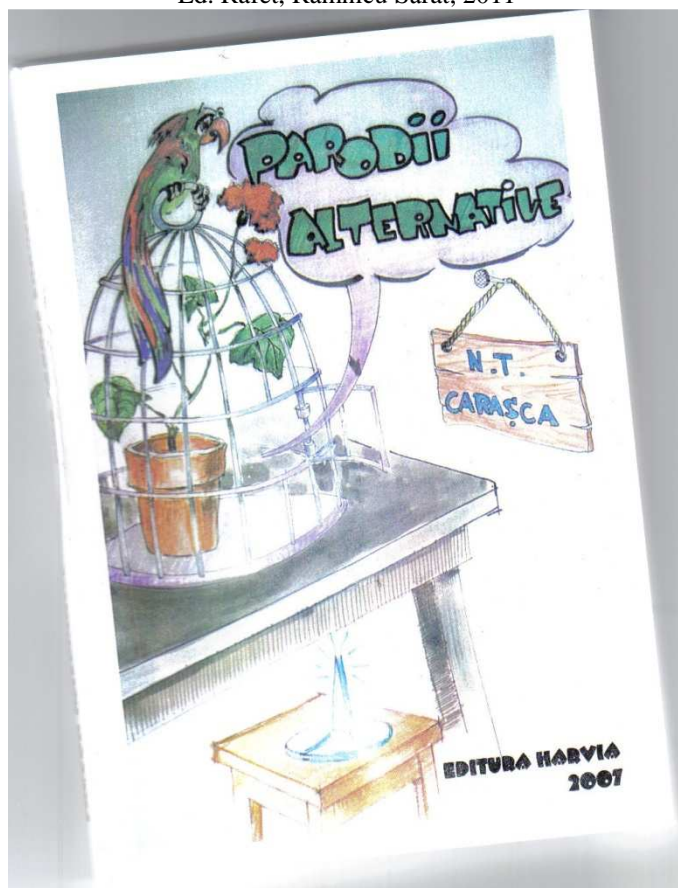
GÂNDURI



PENTRU TINE

Editura Sfântul Ierarh Nicolae
2012

Liviu Băițel – Gânduri pentru tine,
Ed. Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012



Tănase Carașca – Parodii alternative,
Ed. Harvia, Tulcea, 2007

Adrian Botez



Liniștea lumii



DACIA 200

Adrian Botez – Liniștea lumii,
Ed. Dacia XXI, 2012



BOEMA

ISSN 2066-0154

Galati, cod 800010, Str. Al. I. Cuza, Nr. 47s, Bloc Cristal, Sc. 2, Ap. 4

Telefon: 0726 337376, 0336 800313

Email: boema@inforapart.ro, inforapart@yahoo.com

Web site: www.boema.inforapart.ro